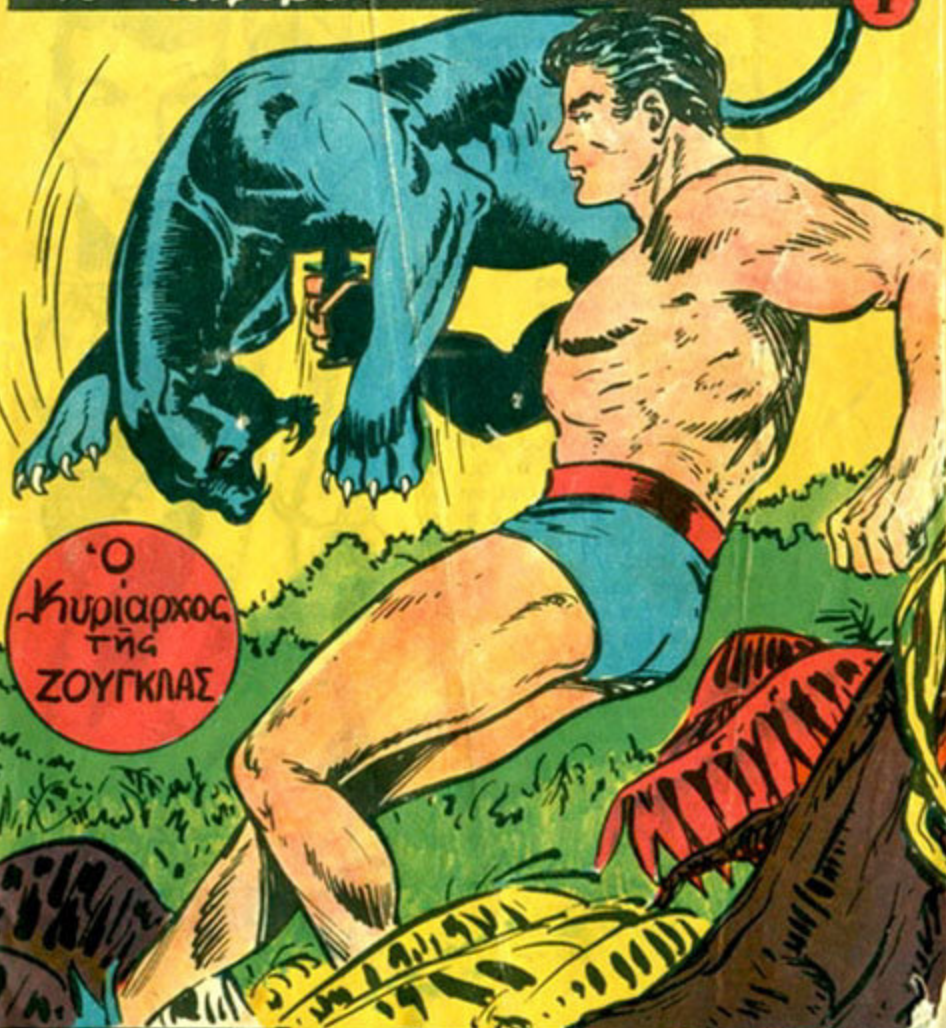

ΤΑΡΓΚΑ

Το Ύψιστο Σιληνόπουλο

1

Ο
Κυρίαρχος
της
ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ

ΗΡΟΪΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο Τάργκα, τὸ Ἀτρέμη-
το Ἑλληνόπουλο, παλεύει
μὲ τὰ θηρία καὶ τοὺς Γερ-
μανοὺς γιὰ νὰ σώσῃ τὴν
ἀγαπημένη του Μαλέα
καὶ τὴ λατρευτὴ του
Ἑλλάδα!

ΚΕΦ. I "Ὅπου ἓνας πάνθη-
ρας ἐπιτίθεται καὶ
αὐτοκτενεῖ!

Κρυμμένος ἀνάμεσα στὰ
ψηλά χόρτα τῆς ζούγκ-
λας, ἓνας τεράστιος πάνθη-
ρας παραμονεύει.

Εἶναι οὐσπειρωμένος κι' ἔ-
τοιμος νὰ ἐπιτεθῆ! Τὰ μεγά-
λα γαμπὰ νόχια του, ποὺ εἶ-
ναι πιὸ κοφτερά καὶ πιὸ μυτε-
ρά ἀπὸ γυριστὰ ἀτσάλινα
μαχαίρια, εἶναι θυγαλμένα ἀ-
πὸ τὶς θελούδινες θήκες τῶν
ποδιῶν τοῦ θηρίου! Τὰ χεῖλη
του εἶναι τραθηγμένα πρὸς
τὰ πλάγια ξεσκεπάζοντας
δύο σειρὲς τρομερὰ δόντια!

Τὰ κιτρινοκόκκινα μάτια
του εἶναι καρφωμένα μὲ ἀπλη-
στία πάνω σὲ τρία πλάσματα,
ποὺ διασχίζουν τὴ ζούγκλα
χωρὶς νὰ ὑποψιάζονται τὸ
φοβερὸ κίνδυνο ποὺ διατρέ-
χουν ἐκείνη τὴ στιγμή!

Εἶναι τρεῖς ἀνθρώποι. Ὁ
ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἓνας
μελαχροινὸς νεαρὸς γίγαν-
τας, μὲ σῶμα τέλειο καὶ ἀ-

θλητικό, με μυώνες που προεξέχουν σαν ανάγλυφοι από τα μέλη του, με πλατύ στήθος και λιγνή μέση.

Τό πρόσωπό του είναι ὄμορφο και ἀνδροπρεπές και τὰ μαύρα μάτια του λάμπουν ἀπό ἐξυπνάδα και τόλμη. Τά χαρακτηριστικά του φανερώνουν δύναμη θελήσεως, καλοσύνη, πείσμα, αὐστηρότητα και ἀφοβία.

Εἶναι γυμνός. Τό μόνο ρούχο πού φοράει εἶναι ἕνα κοντό, γαλάζιο παντελονάκι με πλατειά μαύρη ζώνη, πού ἡ ἀγκράφα της παρασταίνει ἕνα μεγάλο ἀσπρο κύκλο μ' ἕνα γεράκι ζωγραφισμένο στό κέντρο του.

Καθώς περπατάει, ὁ γεαρός γίγαντας ἔχει περασμένο τό μπράτσο του στή μέση ἐνός πειτάμορφου, ξανθοῦ κοριτοιοῦ, πού θαδίζει δίπλα του.

Τό κορμί της, ντυμένο μ' ἕνα κιτρινόχρυσο ἐφαρμοστό ρούχο, εἶναι μιὰ ἀρμονία ὁμορφιάς και κινήσεων. Τά χρυσᾶ μαλλιά της χύνονται στους ὤμους της σαν ἕνα ὑπέροχο κῆμα ἀπό φῶς τοῦ ἡλίου. Τά γαλανά μάτια της ἀντικαθρεφτίζουν ὅλη τή δροσιά, τήν ὁμορφιά και τή γοητεία της παρθένας ζούγκλας.

Τά μέλη της ἔχουν τήν ἀπαλότητα ἐνός λουλουδιοῦ. Κι' ὄμως, ἂν καλοκυτάξει κανεῖς τὰ μέλη αὐτά, θά δῆ ὅτι κάτω ἀπό τό τρυφερό δέρμα τους κρύβονται μυῶνες ἀτσάλινοι, ἱκανοί νά δράσουν κεραινοσόβλα ἂν χρειαστῇ!

Πίσω ἀπό τό τόσο ταιριαστό και ἀσύγκριτο ζευγάρι, περπατάει ἕνα ἀπεριγραπτό και κωμικό πλάσμα. Εἶναι ἕνας παχός, κοιλαράς νέγρος, τῆς φυλῆς τῶν Ζουλοῦ, με πλατύ κωμικό πρόσωπο και χοντρή, γυριστή πρὸς τὰ πάνω και πλακουτοή μύτη, πού μοιάζει μ' ἕνα πολὺ μεγάλο... κουμπί!

Ἡ κοιλιά του προεξέχει σαν ἕνα μεγάλο μπαλόνι και σαλεύει πάνω-κάτω και πέρα-δῶθε, καθὼς ὁ νέγρος περπατάει.

Τά γυμνά πόδια του εἶναι τόσο πλατειά και τόσο μεγάλα, ὥστε στὰ ἀποτοπώματα πού ἀφήνουν θά μπορούσε νά ξεπλώσει ἀνετα ἕνα μικρό... παιδί!

Στή μύτη τοῦ νέγρου κρέμεται ἕνας μεγάλος χάλκινος κρῖκος, πού σαλεύει κι' αὐτός ἀστεία σέ κάθε θῆμα του.

* * *

Ὁ νέγρος ἀνοίγει τό μεγάλο στόμα του με τὰ χοντρά χεῖλη, θγάζει τῆ γλῶσσα του ἔξω, γλείφει τόν κρῖκο πού κρέμεται ἀπό τῆ μύτη του κι' ἔπειτα λέει στό νεαρό γίγαντα σέ παρεφθορομένη ἑλληνική γλῶσσα:

— Κύριος Τάργκα! Ἐγκώ πεινάει πολὺ!

Ὁ νέος και τό κορίτσι θάζουν τὰ γέλια.

— Καταλαβαίνω, Ἄτοιδα, λέει ὁ νέος σέ τέλεια ἑλληνική γλῶσσα. Κοντεύεις νά πεθάνης ἀπό τήν πείνα! Πρὶν ξεκινήσουμε οἱμερα τό πρωῒ,

Έφαγες μόνο μισό... ζαρκάδι!
Δέν είν' Έτοι, Μαλδία, αγάπη
μου;

— Ναι! λέει με μουσική
φωνή τὸ κορίτσι γελώντας.
Μισό ζαρκάδι καί... δέκα ά-
γριοκάρπουζα!

Ὁ νέγρος παίρνει προσβε-
βλημένο ύφος. Δαγκώνει τὸν
κρίκο κάνοντας τὴ μύτη του
να τρασηχτῆ πρὸς τὰ κάτω,
καί λέει γκρινιαρικά:

— Τί μπορεῖ κάνει ἐμένα
τζαρκάντι μισό καί καρπού-
τζια ντέκα; Αὐτὰ μόνο άνοι-
ξει δρεξι ἐμένα. Έγκώ τέ-
λει... "Ωου! "Ωου! "Ωου! Τὸ
νοῦ σου, κύριος Τάργκα!

Ὁ Τάργκα, ὁ νεαρός γίγα-
ντας, παρατάει τὴ Μαλδία καί
γυρίζει γοργά, ἐνῶ τὸ μυῶ-
δες χέρι του ἀρπάζει τὴ λα-
θῆ τοῦ μαχαϊριῦ του!

Τὰ μαῦρα μάτια του σπιθί-
ζουν, καθὼς ἀντικρύζουν ἕνα
καταπληκτικὸ θέαμα.

Ὁ τεράστιος πάνθηρας ποῦ
παραμόνευε στὰ ψηλά χόρτα,
λίγα μέτρα πιὸ πέρα ἔχει ἐ-
φορμήσει!

Τὸ ἐλαστικὸ, πανίσχυρο
κορμί του ἔχει τιναχτῆ πρὸς
τὰ πάνω καί πρὸς τὰ ἔμπρὸς
καί σκίζει τὸν ἀέρα, με τὰ
νύχια προτεταμένα καί τὰ
τρομερά σαγόνια του ὀρθά-
νοιχτα, με ὁτόχο τὸ δμορφο
καί τρυφερὸ κορίτσι, τὴ Μα-
λδία!

Με μιά ταχύτατη κίνηση, ὁ
Τάργκα μπαίνει ἀνάμεσα στὴ
Μαλδία καί στὸ σαρκοφάγο
θηρίο. Τὸ ἀνδροπρεπὲς πρό-
σωπό του δὲ χάνει τὴν ἡρε-

μία του. Τὰ μάτια του μόνο
ἀστράφτουν ἀπὸ θυμό.

Τὸ χέρι του τραβάει τὸ μα-
χαίρι ἀπὸ τὴ θήκη του καί,
σάν ἀστραπή, κινεῖται ἀπο-
κάτω πρὸς τὰ πάνω! Ἡ ά-
τοάλινη λεπίδα χώνεται στὸ
στήθος τοῦ θηρίου, ἀκριβῶς
πάνω στὸ μέρος τῆς καρδιάς,
σκοτώνοντας τὸ ἀμέσως!

Με τὴν ἴδια γρηγοράδα καί
ἐπιδεξιότητα, ὁ Τάργκα τρα-
βάει τὸ μαχαίρι του ἀπὸ τὸ
κορμί τοῦ ἀγριμιοῦ καί κάνει
ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πλάγια,
τραβῶντας μαζί του καί τὴ
Μαλδία!

Ὁ πάνθηρας, νεκρὸς πιά,
συνεχίζει τὴν τροχιά του στὸν
ἀέρα καί πηγαίνει καί πέφτει
στὰ πόδια τοῦ νέγρου, τοῦ
Ἄτσιδα.

Τὸ παχὺ καί ἀστεῖο πρόσω-
πο τοῦ Ἄτσιδα, με τὴ χον-
τρή, πλακουτοῦ μύτη καί τὸν
κρεμαστὸ κρίκο, δὲ φανερώ-
νει κανένα φόβο. Ἄπειαντί-
ας, δείχνει ἀγανάκτησι γιὰ
τὸ ...θράσος τοῦ πάνθηρα!

— Ἐοῦ ὄκι ἐνοχλεῖ ἐμένα,
παλιόσκυλο!; γρυλλίζει. Έγ-
κὼ ἔσένα νά!

Καί ἡ ποδάρτα του τραβιέ-
ται πίσω καί δίνει στὸ θηρίο
μιά κλωτσιά τόσο δυνατῆ, ὥ-
στε θά μπορούσε νά τὸ σκο-
τώση ἂν δέν... ἦταν κιόλας
νεκρό!

Ἐπειτα, οἱ δυὸ νέοι καί ὁ
κωμικὸς συνοδὸς τους συνεχι-
ζουν τὸ δρόμο τους σάν νά
μὴ συνῆθ τίποτα!

Πραγματικά, τὸ ἐπεισόδι-
ο αὐτὸ με τὸν πάνθηρα εἶναι

κάτι συνηθισμένο και άσημαν-
το για τη ζωή των τριών αυ-
τών ανθρώπων!

Γιατί ο νεαρός γίγαντας,
δέν είναι άλλος από τον ξα-
κουστό Τάργκα, το άτρόμη-
το Έλληνόπουλο, τον τρομε-
ρό Κυρίαρχο της Ζούγκλας,
τον Προστάτη των αδυνάτων
και Τιμωρό κάθε αδικίας!...

ΚΕΦ. 2. "Όπου ο άγνωστος μαθαίνει την ι- στορία του Τάργκα

Γιὰ νὰ μάθουμε την ιστο-
ρία του Τάργκα, της Μα-
λδά και του Άτσιδά πρέπει

— Έσὺ δὲ ἐνοχλεῖ ἐμένα, γρο-
λίζει ὁ Άτσιδὰς κλωτσώντας τὸν
πάνθηρα!

νὰ γυρίσουμε λίγα χρόνια
στο παρελθόν. Ένα μεγά-
λο φορτηγὸ βαπόρι ταξιδεύει
στο πέλαγος, σὲ μεγάλη από-
στασι ἀπὸ τὴν παραλία τῆς
Άφρικής. Είναι νύχτα. Πάνω
στο κατὰστρομα ἓνα παιδί
δώδεκα περίπου χρονῶν είναι
καθισμένο σ' ἓνα σωρὸ ἀπὸ
σκοινιά και ἀκούει μὲ ἀναι-
χτὸ στόμα τίς ιστορίες, ποὺ
τοῦ διηγείται ὁ μάγειρος τοῦ
καραβιοῦ, ἓνας παχὺς νέ-
γρος μὲ μεγάλη κοιλιὰ και
πλακουτὴ χοντρή μύτη, ἀπὸ
τὴν ὁποία κρέμεται ἓνας
μπρούτζινος κρικός.

Τὸ παιδί, ποὺ τὸ κορμὶ του
είναι ἀθλητικὸ και μυῶδες
και τὸ πρόσωπό του ὁμορφο
και μελαχροινὸ, είναι ἔγγο-
νὸς τοῦ πλοίαρχου Νικόλα
Γεράκη, ἑνὸς γερο - θαλασ-
σόλυκου γεμάτου καλοσύνη
και αὐστηρότητα.

Τὸ παιδί λέγεται Γιώργος
Γεράκης και ἔχει μείνει ὄρφα-
νὸς ἀπὸ πολὺ μικρὸς. Ὁ πα-
πούς του, ὁ καπετάν - Νικό-
λας, ἔγινε ἔτσι γι' αὐτὸν μη-
τέρα και πατέρα και τὸν με-
γάλωσε μὲ στοργὴ παίρνον-
τάς τον μαζί του στὰ ταξίδια
του και μαθαίνοντάς του τὴ
ναυτικὴ τέχνη. Τοῦ ἔμαθε ἐ-
πίσης ὅλες τίς γλώσσες ποὺ
ἤξερε — ἀγγλικά, γαλλικά, ἰ-
ταλικά και γερμανικά —, τοῦ
ἔμαθε μαθηματικά, ἀστρονο-
μία, μηχανικὴ, ραδιοφωνία,
και πολλὰ ἄλλα πράγματα,
γιατί ὁ γεροπαπούς ἦταν σο-
φὸς ἄνθρωπος!

Ὁ μικρὸς Γιώργος εἶχε

Και τότε ο Τάργκα, το 'Ατρόμητο' Ελληνόπουλο, όρμάει για να σώση
το θμορφο ξανθό κορίτσι!

πάντα στη διάθεσί του άφθονα βιβλία, ιστορίες, γεωγραφίες, δημοφα μυθιστορήματα διαλεγμένα από τον παπού του, και είχε μάθει να αγαπάει την πατρίδα του, την 'Ελλάδα, τη Δικαιοσύνη, την 'Αλήθεια, την Καλοσύνη, την 'Αλληλεγγύη, τις ήρωϊκές πράξεις!

Πολλές ώρες την ημέρα, ο Γιώργος κάνει συστηματική γυμναστική, που έχει δώσει στο κορμί του λυγεράδα και δύναμη. Το σφίξιμο του χεριού του είναι άτσάλινο και ή γροθιά του, όπου πέση, χτυπάει με φόρα και δύναμη σφυριού!

"Όλοι πάνω στο πλοίο έκτιμούν και ύπολογίζουν το δωδεκάχρονο αυτό παιδί, όχι τόσο γιατί είναι έγγονός του πλοιάρχου, όσο γιατί ο μικρός Γιώργος είναι φοβερός αντίπαλος όταν —όπως συμβαίνει συχνά στα πλοία— ξεσπάει κανένας καθγάς! Με τη δύναμή του, την ευστροφία του και την ταχύτητά του μορρεί να αντιμετώπιση νικηφόρα πέντε μεγαλόσωμους και ρωμαλέους ναύτες!

Κάποτε, στην προκουμαία ενός λιμανιού, έξη μεθυσμένοι άλητες έπετέθησαν έναντιον του καπετάν - Νικόλα για να τον ληστέψουν! Για κακή

τους τύχη όμως, ο μικρός Γιώργος συνώδεσε τον παπού του! Μέσα σε λίγα λεπτά, το έκπληκτικό παιδί τσάκισε τους μεθυσμένους στο ξόλο και τους έκανε να τὸ βάλουν στα πόδια πανικόβλητοι!

Μιά Έλλη φορά, Κινέζοι κουρσάροι έπετέθησαν έναντι τον τὸν καραβιὸν τοῦ παποῦ του, με σκοπὸ νὰ τὸ κυριεύσουν, νὰ σφάξουν τὸ πλήρωμά του καὶ νὰ κλέψουν τὸ φορτίο του! Τὸ πλήρωμα ἀντιστάθηκε με ἀνδρεία, μὰ οἱ Κινέζοι ἦσαν περισσότεροι καὶ καλύτερα γυμνασμένοι στον πόλεμο καὶ θὰ νικούσαν, ἀν στήν πὶό κρίσιμη στιγμή τῆς μάχης δὲν ὤρμουσε ἀνάμεσά τους ὁ Γιώργος ὠπλισμένος μ' ἕνα μακρὸν ραβδί! Στριφογυρίζοντας τὸ ραβδί του σὰν σίφουνας, τὸ παιδί τσάκισε τοὺς κουρσάρους καὶ ἔδωσε τὴ νίκη στοὺς δικούς του, ὠζώντας ἔτσι τὸ καράβι τοῦ παποῦ του καὶ τὸ πλήρωμά του!

Με ὄλους πάνω στο καράβι εἶναι φίλος ὁ Γιώργος. Ἰδιαίτερη όμως φιλία τὸν συνδέει με τὸ νέγρο μάγειρο, ποῦ τὸ παιδί τὸν ἔχει ὀνομάσει πειραχτικά «Α τ ο ι δ α». Μὰ καὶ ὁ νέγρος ἔχει δώσει ἕνα παρατσούκλι στο Γιώργο Γεράκη. Τὸν λέει Τά ρ γ κ α γιατί στή γλώσσα τῆς φυλῆς τῶν Ζουλοῦ, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους κατάγεται, «Τάργκα» σημαίνει «Γεράκι». Ὅτε τὸ παιδί ἔμως ὅτε ὁ νέγρος μπο-

ροῦν νὰ μαντέψουν ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶναι προωρισμένο νὰ γίνη μὴ μὲρα τὸ πὶό λακουστό, τὸ πὶό τιμημένο, τὸ πὶό τρομερὸ καὶ πὶο σεβαστὸ ὄνομα σ' ὀλόκληρη τὴν Ἀφρική καὶ, ἀργότερα, σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο!

Τώρα, καθὼς τὸ καράβι σκίζει τὰ νερά τῆς θάλασσας μέσα στή νύχτα, σὲ μεγάλη ἀπόσταση ἀπὸ τὴν παραλία τῆς Ἀφρικής, ὁ Τάργκα ἀκούει με ἀγωνία καὶ ἀπόλαυσι τὶς ἱστορίες ποῦ ὁ χοντρὸς Ἀτσιδὰς διηγείται γιὰ τὴ μακρινὴ πατρίδα του, γιὰ τὰ χρόνια ποῦ εἶχε ζήσει μέσα στή ζούγκλα, πρὶν ξενητευθῆ καὶ πιάση δουλειά σὲ καράβι!

— Ἐγκὼ θλῆπει τότες ἕνα μεγκάλος κοροκόδελος!, διηγείται ὁ Ἀτσιδὰς. Ἐγκὼ ὅκι φοδᾶμαι! Ἐγκὼ τραβά τὸ μαχαίρι μου καί...

Ἔνας ὑπόκωφος δυνατὸς κρότος σκεπάζει τὰ λόγια τοῦ νέγρου.

Τὸ καράβι τραντάζεται ἀπότομα, ρίχνοντάς τον χάμω. Κι' ἔπειτα γέρνει πρὸς τὰ ἔμπρὸς καί... ἀρχίζει νὰ θοιλιάζη!

Ἡ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου ἀντηχεῖ ἀπὸ τὴ γέφυρα:

— Ὅλοι ἐπάνω! Πέσαμε πάνω σὲ ξέρα! Βουλιάζουμε! Πέστε ὄλοι στή θάλασσα! Δὲν προλαβαίνουμε νὰ ρίξουμε θάρκα! Γιώργο! Γιώργο! Ποῦ εἶσαι;

— Ἐδῶ, παποῦ!, φωνάζει ὁ Τάργκα. Ἐρχομαί!

Και τρέχει κοντά στον παπού του για να τον βοηθήσει. Την ίδια στιγμή όμως, το μεσιανό κατάρτι, σπασμένο από το άπλοτο τράνταγμα, πέφτει! Πέφτει και χτυπάει το παιδί στο κεφάλι, που σωριάζεται χάμω με τις αισθήσεις του χαμένες!...

ΚΕΦ. 3. "Όπου ο μικρός Τάργκα μένει πεντάρφανος κι' ο κωμικός Άτσιδας κλαίει

Όταν ο μικρός Τάργκα ανοίγει πάλι τα μάτια του είναι μέρα. Είναι ξαπλωμένος χάμω και πάνω από το κεφάλι του φοίνικες και άλλα δέντρα σαλεύουν τα κλαδιά τους, δείχνοντας που και που κανένα κομμάτι γαλάζιου ουρανού.

Κάπου κοντά του ακούγεται ένας παράξενος ήχος, σαν να πίνουν νερό δέκα διψασμένα θόδια μαζί!

Γυρίζει το κεφάλι του, που πονάει τρομερά, και βλέπει τον Άτσιδα, το χοντρό νέγρο φίλο του, καθισμένο λίγο πιο πέρα, να καταδροχθίζει με άπληστια άμέτρητες μεγάλες καρύδες, καταπίνοντας τεράστιες μπουκιές και ρουφώντας το γαλακτερό ζουμί τους. Το μάσημα των σαγονιών του και το γουργούρισμα του λαρυγγιού του προκαλούν τον παράξενο εκείνο ήχο.

Ο Τάργκα άνασκηκνεται, φέρνοντας το χέρι του στο κεφάλι του, όπου ένα μεγάλο

καρούμπαλο έχει σχηματιστεί από το χτύπημα του καταρτιού.

— Άτσιδα!, λέει. Που βρισκόμαστε; Τι συνέβη; Τι έγινε ο παπούς, οι ναύτες και το καράβι;

Ο Άτσιδας σταματάει το μασούλημα. Του κόβεται η όρεξη, μολονότι έχει φάει μόνο... πενήντα καρύδες ως τώρα! Το πρόσωπό του παίρνει μια έκφραση λύπης, που το κάνει να μοιάζει με μούτρο... συναχωμένου χιμπαντζή!

Δαγκώνει τον κρικό της μύτης του, τον τραβάει με τα δόντια του προς τα κάτω, τον παρατάει και λέει:

— Κύριος Τάργκα, παπούς δκι έχει καράβι πιά! Καράβι δκι έχει ναύτες! Έσδ δκι έχει παπού! Καραχαρίες μεγάλος φάει παπού και ναύτες! Καραχαρίες δκι φάει έμένα, γιατί έγκώ μαύρος! Έγκώ κολυμπάει, έχει έσένα πλάτη μου, καρχαρίες δκι φάει έσένα! Κατάλαβε;

Ο Τάργκα καταλαθαίνει. Το καράβι είχε θουλιάξει και οι καρχαρίες είχαν κατασπαράξει όλόκληρο το πλήρωμά του, έκτος από το νέγρο μάγειρο, γιατί τα τρομερά αυτά ψάρια αποφεύγουν το μαύρο χρώμα! Ο ίδιος ο Τάργκα είχε σωθί, γιατί τον είχε μεταφέρει στη στεριά ο Άτσιδας στην πλάτη του!

Άρχίζει να κλαίει πικρά για το χαμό του αγαπημένου του παπού, του μόλιου προσώπου που του απέ-

μενε στον κόσμο! Είναι τώρα όρφανός, πεντάρφανος, και η ψυχή του είναι άδεια και ποιημένη!

"Ένα γρόλλισμα αγριμιού ακούγεται δίπλα του!

"Ο Τάργκα γυρίζει ξαφνιασμένος. Είναι ο 'Ατσίδας! 'Ο χοντρός νέγρος έχει καθήσει κοντά του και κλαίει κι αυτός, τραβώντας με απόγνωσι προς τα κάτω τον κρίκο της μύτης του!

— Κύριος Τάργκα!, λέει ανάμεσα στους λυγμούς του.

Το δωδεκάχρονο παιδί τσάκιζε τους ναυτες στο ξύλο!

Κύριος Τάργκα! "Όχι κλαίει! "Όχι κλαίει! "Εσύ σπαράζει το καρντιά έμένα! "Όχι κλαίει! "Εγκώ είναι έσένα μπαμπά και μαμά και παπού! "Εγκώ πάρει έσένα και πάει μέσα ζούγκλα, ζήση δμορφα!

Καί, αρπάζοντας μιá μεγάλη καρύδα, την σπάζει στά δυό με μιá γροθιά και αρχίζει νά την καταβροχθίζει με ...θαθείά συγκίνησι!...

ΚΕΦ. 4. "Όπου ο Τάργκα σώζει την έμορφη Μαλέα από τά νύχια τών Καλευάχα!

Τά χρόνια περνούν... 'Ο Τάργκα είναι τώρα ένας νεαρός γίγαντας με άθλητικό τέλειο σώμα. 'Η δύναμι του είναι καταπληκτική. Τά μπράτσα του μικρού παιδιού, πού στά δώδεκα χρόνια του μπορούσε νά δείρη πέντε ρωμαλέους ναυτες, μπορούν τώρα νά σκίσουν στά δυό τό στόμα ενός λιονταριού, με την εύκολία πού ένα κορίτσι σκίζει ένα κομμάτι χασέ, ή νά τσακίσουν τή σπονδυλική στήλη ενός κροκόδειλου, όπως ένα παιδάκι σπάζει ένα λεπτό ξερόκλαδο!

'Η γρηγοράδα του είναι ασύλληπτη και ή εύστροφία του κορμιού του αφάνταστη. Κάνενα αγρίμι τής ζούγκλας δέν μπορεί νά τον φθάση στό τρέξιμο και οί κινήσεις του έχουν τήν ταχύτητα του κεραυνού!

Τό όνομα του Τάργκα έί-

ναι γνωστό τώρα απ' άκρη σ' άκρη τής ζούγκλας. Οι ιθαγενείς τόν τρέμουν και τόν σέβονται, γιατί ο Τάργκα — όταν έχει τo μαχαίρι του στο χέρι του — είναι πιο όρμητικός και πιο καταστροφτικός κι' από θύελλα, ενώ συγχρόνως είναι απόλυτα τίμιος και δίκαιος στις σχέσεις του όχι μόνο με τούς ανθρώπους αλλά και με τ' άγρίμια!

Δέν σκοτώνει κανένα ζώο παρά μόνο για να φάη ή όταν κανένα άγριμι κάνει τo μεγάλο σφάλμα να έπιτεθή έναντιον του ή έναντιον φίλων του! Τότε ή γροθιά του και τo μαχαίρι του σκορπούν τo θάνατο!

Με τo μαχαίρι του, ο Τάργκα μπορεί να καρφώσει φίδι από απόστασι πενήντα μέτρων ή να τρυπήση τήν καρδιά ενός αντιπάλου του από πολύ μεγαλύτερη απόστασι!

Άχώριστος σύντροφος τού Τάργκα — και έξ ίσου γνωστός σ' όλoκληρη τή ζούγκλα — είναι ο καλός φίλος του Άτσιδας, ο χοντρός και κωμικός νέγρος που τόν είχε σώσει από τούς...εκαραχαρίες!

Ο Άτσιδας παρ' όλη τήν κοιλάρα του, τήν τεμπελιά του και τήν άχόρταγη πολυφαγία του, δέν είναι καθόλου εύκαταφρόνητος αντίπαλος. Τά μπράτσα του, και οι ώμοι του είναι προικισμένοι με σπάνια δύναμι και, όταν κανένας ξαφνικός κίνδυνος άπειλεί αυτόν ή τόν «Κύριος Τάργκα», ο Άτσιδας μετα-

Τo κράνος τού Γερμανού άνοίγει στα δυο και μαζί μ' αυτό τo κεφάλι του!

βάλλεται σέ μαινομένη λαίλαπα δυναμέως και όρμητικότητας! Οι γροθιές του τότε τσακίζουν τά πάντα και οι... κλωτσιές του χτυπούν και συντρίβουν σάν χειροβομβίδες!

Όταν όμως τόν πιάνει ή τεμπελιά, οτε θίντζια δέν μπορούν να τόν ξεσηκώσουν και να τόν μετακινήσουν από τή θέση του!

* * *

Μιά μέρα, καθώς ο Τάργκα κι' ο Άτσιδας διασχίζουν

Ένα πυκνό δάσος από τεράστια δέντρα, ένας όχι πολύ μακρινός ήχος από τάμ-τάμ φτάνει ως αυτούς.

Σταματούν κι' οί δυο και στήνουν τ' αὐτί τους. Ξέρουν περίφημα τώρα και ο ένας και ο άλλος όλες τις γλώσσες των ιθαγενών φυλών της ζούγκλας, καθώς και τα συνθηματικά χτυπήματα των τάμ-τάμ, που χρησιμοποιούν οι διάφορες φυλές για να συνεννοούνται μεταξύ τους από μακριά!

Ο Τάργκα ακούει με προσοχή τα χτυπήματα του ταμ-τάμ και τα μεταφράζει ψιθυριστά:

«Εμείς ή φυλή των Καλουάχα... προσφέρουμε... στους θεούς... διαλεχτή... θυσία!... Πολύ... διαλεχτή... θυσία... στους θεούς... Εμείς... ή φυλή των Καλουάχα...»

Τό δμορφο και άνδροπρεπές πρόσωπο του Έλληνόπουλου συνεφιάζει.

— Κάνουν θυσία!, μουρμουρίζει. Έλπίζω να θυσιάζουν κανένα ζώο, γιατί τους έχω απαγορεύσει να θυσιάζουν ανθρώπους! Πάμε να δούμε, Ατσιδα!

Ο χοντρός νέγρος, που τον έχει πιάσει ή τεμπελιά, μορφάζει κωμικά. Βγάζει έξω τή γλώσσα του, γλείφει τον κρίκο της μύτης του και λέει:

— Έγκώ είναι κουρασμένο πολύ, κύριος Τάργκα! Έγκώ ξαπλώση λίγο έντῶ, έσύ πάει να ντής!

Ο Τάργκα άνασηκώνει

τους ώμους του. Ξέρει ότι είναι περιττό να έπιμείνη. Άφήνει, λοιπόν, τὸ χοντρό νέγρο που ξαπλώνει άμέσως χάμω μ' ένα στεναγμό άνακουφίσεως, και γυρίζει προς τὸ μέρος από τὸ όποιο άκούγεται τὸ τάμ - τάμ!

Τὸ έδαφος κάτω από τὰ πανώψηλα δέντρα είναι έλεύθερο από θάμνους και ο Τάργκα, τρέχοντας άναπτύσσει τὴσυχά ταχύτητα ώστε μέσα σε λίγα λεπτά βρίσκεται χίλια μέτρα μακριά, στην άκρη ενός ξέφωτου!

Έκεί άντικρύζει ένα θέαμα, που κάνει τὰ μάτια του να σπθίσουν από θυμό και θαυμασμό.

Μέσα στο ξέφωτο, γύρω από μιά μεγάλη φωτιά, είναι συγκεντρωμένη όλόκληρη ή άγρια φυλή των Καλουάχα. Έτοιμάζονται να προσφέρουν θυσία στους θεούς τους έναν άνθρωπο, δεμένο σ' ένα στυλο κοντά στη φωτιά!

Ο άνθρωπος αυτός είναι μιά γυναίκα! Μιά νεαρή λευκή, πεντάμορφη, ξανθή γυναίκα, που κρατάει τὸ κεφάλι της ψηλά με περήφανεια, κυττάζοντας περιφρονητικά και άφοβα τους ιθαγενείς, που ούρλιάζουν δαιμονικά χοροπηδώντας γύρω της!

Τὸ κορμί της είναι σφιγμένο σ' ένα κίτρινο έφαρμωστό ύφασμα κι' έχει τις τέλειες γραμμές των αρχαίων άγαλμάτων! Τὸ δέρμα της είναι άπαλό και τρυφερό, μά καθώς τὰ μπράτσα της είναι

δεμένα στο στύλο, ξεχωρίζουν κάτω από το δέρμα ισχυροί και καλογυμνασμένοι μυώνες!

Γιά μερικές στιγμές, ο Τάργκα μένει ασάλευτος κυτάζοντας με θαυμασμό και συγκίνηση το υπέροχο αυτό ξανθό κορίτσι. 'Η καρδιά του χτυπάει γοργά, με ταραχή. Καταλαβαίνει ότι στο κορίτσι αυτό θρήκε τον αληθινό σύντροφο της ζωής του, τη γυναίκα που θα του γεμίσει την ψυχή και θα τον βοηθάει στον αγώνα του έναντι των έχθρων της Ειρήνης και του Δικαίου!

Και την θρήκε άκριθως ή στιγμή, που μία φυλή καννιβαλών ετοιμάζεται να σφάξει, να ψήσει και να καταβροχθισή το εξάισιο αυτό πλάσμα!

Τό τὰμ - τὰμ των Καλουάχα παύει ξαφνικά να ακούγεται. 'Ο άγριος χορός γύρω από τη φωτιά και από το κορίτσι σταματάει. Μιά νεκρική σιωπή απλώνεται.

Και τότε ένας πανύψηλος άντρας με ογκώδεις ώμους και τεράστια μπράτσα, ο άρχηγός και μάγος της φυλής των Καλουάχα προχωρεί προς το δεμένο κορίτσι μ' ένα μεγάλο μαχαίρι στο χέρι και με διαβολική έκφραση στο πρόσωπό του!

Πηγαίνει να σφάξει την όμορφη λευκή γυναίκα, να την προσφέρει θυσία στους αιμοβόρους θεούς του!

Ο Τάργκας βρίσκεται πολύ μακριά και, όσο γρήγο-

ρος κι' αν είναι, καταλαβαίνει πως δεν μπορεί να προλάβει να φτάσει εγκαίρως και να μπη ανάμεσα στον άρχηγό των Καλουάχα και στο κορίτσι, πριν το μαχαίρι του άγριου κόψη τον όμορφο λαιμό της!

Τό χέρι του Καλουάχα σηκώνεται κιόλας πάνω από το κεφάλι του κοριτσιού! Μία στιγμή άκομη και το υπέροχο, τό πεντάμορφο πλάσμα που τόσο παράξενα συνάντησε στο δρόμο του ο Τάργκα, δε θα είναι παρά ένα άψυχο, ματωμένο κορμί!

Και τότε τό άτρόμητο 'Ελληνόπουλο, ο Κυρίαρχος της Ζούγκλας, δρώ με άστραπιαία ταχύτητα!

Τά άτσάλινα δάχτυλά του άρπάζουν τη λαβή του μαχαριού του, τό τραβούν από τη θήκη του και τό έκσφενδονίζουν με έκπληκτική δύναμη!

'Η άτσάλινη λεπίδα σκίζει τον άέρα, σφυρίζοντας σαν φίδι, και, καθώς τό ώπλισμένο χέρι του καννιβαλου κατεβαίνει με όρμη προς τό λαιμό του κοριτσιού, τό μαχαίρι καρφώνεται στο μπράτσο του, λίγο πάνω από τό καρπό!

'Ενα ούρλιαχτό πόνου ξεπηδάει από τά σφιγμένα χέιλη του άρχηγού των Καλουάχα και ο μεγαλόσωμος άγριος παραπατάει προς τά πίσω! Τό μαχαίρι ξεφεύγει από τό δάχτυλό του και πέφτει χάμω!

Βλαστημώντας άγρια, ο Καλουάχα άποσπάει τό καρ-

φωμένο μαχαίρι με τὸ ἀριστερό του χέρι καὶ τὸ τινάζει ἐναντίον τοῦ Τάργκα!

Μὰ τὸ Ἑλληνόπουλο, τρέχοντας σάν τὸν ἄνεμο, ἔχει φτάσει κιάλας κοντά του. Ἀποφεύγει τὸ μαχαίρι μ' ἓνα λύγισμα τοῦ κορμιοῦ του καὶ ἡ γροθιά του χτυπάει τὸν ἀρχηγὸ τῶν Καλουάχα με τὴν δύναμι στοῦ σαγόνι, ὥστε ὁ μεγαλόσωμος νέγρος σωριάζεται χάμω νεκρὸς με τὴ σπονδυλική του στήλη τσακισμένη στὴ βάση τοῦ κρανίου του!...

Οἱ ὑπόλοιποι πολεμιστὲς τῆς φυλῆς Καλουάχα τραβιούνται πίσω τρομαγμένοι, μουρμουρίζοντας:

— Ὁ Τάργκα! Ὁ Τάργκα!
Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας!
Ὁ Τάργκα!

ΚΕΦ. 5. Ὅπου ὁ Τάργκα συγχροῦεται μ' ἓνα μαινόμενο θωρηχτὸ τῆς ζούγκλας!

Ε ΤΣΙ ὁ Τάργκα ἔσωσε καὶ ἐλευθέρωσε τὴν ὁμορφὴ σύντροφό του, τὴ Μαλόα, ποῦ ἀπὸ τότε τὸν ἀκολουθεῖ πιστὰ παντοῦ γεμάτη εὐγνωμοσύνη καὶ στοργή γιὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο!

Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ δώσει καμμιά καθαρὴ πληροφορία γιὰ τὴν προέλευσί της, γιὰ τοὺς γονεῖς της, γιὰ τὴν πατρίδα της. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ στὸν Τάργκα πῶς βρέθηκε μέσα στὴ ζούγκλα αὐτῆ, ἓνα λευκὸ ξανθὸ κορίτσι!

— Τὸ μόνο ποῦ θυμάμαι, λέει ἀπαντώντας στὴς ἐπίμονες ἐρωτήσεις ποῦ τῆς κάνει κάθε τόσο ὁ Τάργκα, εἶναι ὅτι ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, ὅταν ἀκόμα ἤμουν πολὺ μικρὴ, ζοῦσα σὲ μιὰ σπηλιά μαζί μ' ἓνα ἀσπρομάλλη γέρο, ποῦ τὸν ἔλεγα «παποῦ». Ἡ σπηλιά — θυμάμαι — ἦταν γεμάτη ἀπὸ κάτι πετραδάκια ποῦ ἀστραφταν ὁμορφα ὅταν τὰ χτυποῦσε τὸ φῶς! Ἐνα ἀπὸ αὐτά, τὸ πιὸ μεγάλο ἦταν πράσινο καὶ εἶχε σχῆμα μικρῆς νεκροκεφαλῆς! Ὁ παποῦς μου τὸ ἔπαιρνε συχνά στὰ χέρια του καὶ μοῦ τὸ ἔδειχνε, λέγοντας: «Ὅποιος ἔχει αὐτὸ τὸ πετράδι, Μαλόα, εἶναι προωρισμένος νὰ γίνῃ ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω αὐτὸ ὅταν μεγαλώσης!» Μὰ δὲν πρόλαβε. Μιά μέρα ἦρθε ἓνας ἀνθρωπάκος, ἓνας νάνος με μεγάλα αὐτιά, μαζί με γορίλλες καὶ σκότωσαν τὸν παποῦ! Ἐγὼ τοὺς ξέφυγα, γιὰτὶ ἤξερα μιὰ στενὴ μυστικὴ ἔξοδο ποῦ ὑπῆρχε στὸ βάθος τῆς σπηλιάς! Ἀπὸ τότε γυρίζω μέσα στὰ δάση καὶ ζῶ ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ τὰ φρούτα τῶν δέντρων!

— Δέ θυμάσαι καθόλου ποῦ βρισκεται ἡ σπηλιά αὐτῆ, Μαλόα; ρωτᾶει ὁ Τάργκα.

— Ὁχι! Ἐχουν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε!

— Κάποτε, λέει ὁ Τάργκα τρυφερὰ χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της, θὰ ψάξουμε νὰ βροῦμε τὴ σπηλιά αὐτῆ. Ἴσως βροῦμε τὸ πράσινο πετράδι

και τιμωρήσουμε το δολοφόνο του παπού σου!

* * *

Ο καιρός περνάει... Στην Εύρωπη έχει ξεσπάσει ο Παγκόσμιος Πόλεμος! Η Ελλάδα πολεμάει στο πλευρό των συμμάχων της έναντι των Ιταλών, τσακίζοντας με τον ήρωϊσμό των ανδρείων παιδιών της τις σιδερόφραχτες στοατιές του Μουσολίνι!

Στά θάηη της Αφρικής όμως όλα είναι ήσυχα. Τα αγρίμια και οι ιθαγενείς ζουν αμέριμνα μέσα στα παρθένα δάση, χωρίς να ύποψιάζονται καν το μακελειό που γίνεται ανάμεσα στους «πολιτισμένους» ανθρώπους!

Και τότε, ξαφνικά, ή ζούγκλα χάνει τη γαλήνη της!...

Αυτό συμβαίνει ένα λαμπρό, δροσερό πρωινό, γεμάτο φώς και άρώματα.

Ο Ατσιδάς, ξαπλωμένος ανάμεσα σε κάτι πυκνούς θάμνους, τρώει καμμιά... δεκαριά μεγάλα αγριοπέπωνα, για να.. δροσίση λιγάκι το λαρύγι του, όπως λέει ο ίδιος.

Η Μαλόα περπατάει ανάμεσα στα δέντρα, σιγοτραγουδώντας και μαζεύοντας δημοφιλώς εξωτικά λουλούδια, για να στολίση μ' αυτά τα ξανθά μαλλιά της.

Ο Τάργκα έχει σκαφαλώσει πάνω σ' ένα δέντρο για να κόψη διαλεχτούς και νόστιμους καρπούς για την αγαπημένη του.

Ξαφνικά όμως, καθώς γέρνει το κεφάλι του και κυττά-

ζει κάτω, το Έλληνόπουλο νοιώθει το αίμα του να παγώνει στις φλέβες του!

Η Μαλόα βρίσκεται εκείνη τη στιγμή ακριβώς κάτω από το δέντρο, όπου είναι ανέβασμένος ο Τάργκα, και έχει σκύψει για να κόψη ένα μεγάλο κιτρινόμαυρο λουλούδι, όταν ανάμεσα σε δυο θάμνους προβάλλει ένας τεράστιος ρινόκερος!

Πριν ή Μαλόα προλάβη να αντιληφθή τον κίνδυνο που την απειλεί, το θηρίο έφορμά με το κεφάλι του χαμηλωμένο και τα φοβερά κέρατά του προτεταμένα!

Η όρμη και ή γρηγοράδα του ρινόκερου είναι τόσο μεγάλη, ώστε ή Μαλόα φαίνεται καταδικασμένη!

Μά ο Τάργκα, το άτρόμητο Έλληνόπουλο, το ταχύτερο πλάσμα της ζούγκλας, έγρυπνάει!

Δρώντας κεραυνοβόλα, παρατάει τα φρούτα, που κρατούσε, και, αρπάζοντας το χοντρό, λυγερό, κρεμαστό κλαδί ενός αναρριχητικού φυτού, ρίχνεται στο κενό!

Το κορμί του διαφράφει μιά γοργή τροχιά, ένα σπαθωτό ήμικύκλιο στον άερα, και με τα πόδια μπροστά χτυπάει τον ρινόκερο στο σβέρκο, τη στιγμή σχεδόν που τα κέρατά του αγγίζουν το δημοφο κορμί της Μαλόα!

Το θηρίο, σπρωγμένο από τα μυώδη πόδια του Κυρίαρχου της Ζούγκλας, παραπατάει και παραμερίζει έλαφρά,

χάνοντας έτσι το στόχο του!

Ένώ ο Τάργκα προσγειώνεται επίδειξια δίπλα στη Μαλόα, ο ρινόκερος απομακρύνεται σαν βολίδα μουγγρίζοντας άγρια, σταματάει, γυρίζει και έφορμά πάλι, σφυροκοπώντας το έδαφος με τα πόδια του και κάνοντάς το να άντηχή!

Ο Ατσιδας άκούει τα μουγγρίσματα και τα ποδοβολητά, άνασηκώνει το κεφάλι του και, άνάμεσα από τα κλαδιά των θάμνων, βλέπει το θήριο.

Με άπάθεια, ξαπλώνει πάλι χάμω και συνεχίζει την... πεπονοφαγία του μουρμουρίζοντας:

— Πφφ! Αυτό μόνο ένα ρινόκερω! Έγκώ δκι σηκώθη! Κύριος Τάργκα μπορεί σκοτώση τοία ρινόκερω μαζί!

Πραγματικά, μετρημένες είναι οι στιγμές της ζωής του ρινόκερου! Καθώς φτάνει κοντά στον Κυρίαρχο της Ζούγκλας και στη χαριτωμένη σύντροφό του, ο Τάργκα τινάζεται μπροστά, με μία θαυμαστή έκοφενδόνιο του κορμιού του, και άρπάζει το θήριο από τα κέρατα.

Έπειτα, ένα πήδημα προς τα πλάγια και μία σύσπαι των πανίσχυρων μυών του μπράτσου του, είναι άρκετά για να κάνουν τον άγκώδη ρινόκερω να χάση την ισορροπία του και να κυλιστή χάμω γειμίζοντας τον ήσυχο άέρα της ζούγκλας με τα μαγιασμένα μουγγρητά του!

Πρίν προλάβη να πεταχτή πάλι στά πόδια του και να συνεχίση την επίθεσί του, το χέρι του Τάργκα κινείται με τόση ταχύτητα ώστε δέν μπορεί να το παρακολουθήση το μάτι!

Άρπάζει το μαχαίρι του, το τραβάει από τη θήκη του, το σηκώνει ψηλά και το μπηγει στο πιό ευάισθητο σημείο του θηρίου, άνάμεσα στον ώμο και στο αυτί!

Ο ρινόκερος άνασηκώνεται σπασμωδικά, βογγάει με άπόγνωσι και πέφτει χάμω μ'έναν υπόκωφο γδούπο, πού κάνει το έδαφος να κλονιστή!

Είνα. νεκρός!

ΚΕΦ. 6. "Όπου το άτρόμητο Έλληνόπουλο πολεμάει για την πατρίδα του μέσα στη ζούγκλα!

Ο Τάργκα πού το πρόσωπό του δέν έχει χάσει καθόλου την ήρεμία του στο διάστημα της φοβερής αυτής μονομαχίας, σκουπίζει το μαχαίρι του στα χόρτα, το θάζει στη θήκη του και έτοιμάζεται να γυρίση προς την αγαπημένη του, όταν μία σκληρή και δυνατή φωνή άντηχει πίσω του:

— Μείνετε άκίνητοι! Άλλοιώς... θά πεθάνετε!

Ο Τάργκα μαρμαρώνει! Η έκπληξι του είναι άπεραντη. Κατάλαβε έντελώς τα άπειλητικά αυτά λόγια κι' όμως ή φωνή πού τα πρόφερε δέν είχε μιλήσει στην Έλληνι-

κή γλώσσα, ούτε σέ καμιά γλώσσα Ιθαγενών τής Αφρικής!

Ξαφνικά θυμάται! Θυμάται την εποχή που ήταν με τον παπού του, τον καπετάν Νικόλα, και τις γλώσσες που αυτός του είχε μάθει.

Γερμανικά! Ναι! Ή φωνή εκείνη είχε μιλήσει στη γερμανική γλώσσα!

Γεμάτος άπορία ο Τάργκα γυρίζει άργά. Τά μάτια του άνοιγουν διάπλατα από την έκπληξη.

Δυό Γερμανοί στρατιώτες στέκονται μπροστά του σέ άπόστασι μερικών μέτρων! Τους αναγνωρίζει από τά κράνη τους και τίς στολές τους κι' από τούς άγκυλωτούς σταυρούς, γιατί, πολύ πριν από τό ναυάγιο του καραβιού του παπού του, ο Χίτλερ είχε άνεβή στην έξουσία στη Γερμανία!

Δυό Γερμανοί στρατιώτες στη ζούγκλα! Αυτό είναι πρωτάκουστο και άνεξήγητο!

Ο ένας άπ' αυτούς κρατάει ένα μεγάλο πιστόλι κι' ο άλλος ένα αυτόματο. Κι' ο Τάργκα ξέρει καλά ότι τά όπλα αυτά μπορούν νά σκοπίσουν από μακριά τό θάνατο με κεραυνοβόλα ταχύτητα!

—Τι θέλετε; ρωτάει ο Τάργκα ήρεμα. Δέ σας πειράξαμε! Γιατί, λοιπόν, μάς φοβερίζετε με τά όπλα σας;

— Είστε κατάσκοποι τών Άγγλων!, γρυλλίζει ο ένας από τούς Γερμανούς. Ψηλά τά χέρια! Έλάτε κοντά, κι'

έσού και τό κορίτσι, με τά χέρια ψηλά! Άλλοιώς...

Και σσλεύει άπειλητικά την κάννη του αυτόματου του!

Ο Τάργκα σηκώνει τά χέρια του και προχωρεί άργά πρós τό μέρος τους, κάνοντας νόημα στη Μαλδά νά τόν μιμηθής.

Σταματάει σέ άπόστασι δυό μέτρων από τούς Γερμανούς και λέει:

— Δέν είμαστε κατάσκοποι κανενός! Άλλωστε, τί δουλειά μπορούν νά κάνουν κατάσκοποι μέσα στη ζούγκλα; Και, στό κάτω - κάτω, κι' ένω ακόμα υποθέσουμε πώς είμαστε κατάσκοποι τών Άγγλων, τί σάς νοιάζει έσας; Χαμηλώστε τά όπλα σας και πάψτε νά μάς άπειλητή!

Οί Γερμανοί θάζουν τά γέλια.

— Ποίζει ώραία τό ρόλο του!, λέει ο ένας. Κάνει τόν κουτό! Ένας λευκός άντρας και μία ξανθή λευκή γυναίκα μέσα στη ζούγκλα και λένε πώς δέν είναι κατάσκοποι τών Άγγλων! Τι είναι αυτό που κάνει νιάου - νιάου στά κεραμύδια; Σιγά - σιγά, θά μάς πη ότι δέν ξέρει πώς ή Γερμανία και ή Ιταλία θρίσκονται σέ πόλεμο με την Άγγλία, τή Γαλλία και τήν Ελλάδα! Χά, χά, χά!

Τά μάτια του Τάργκα άστράφτουν. Ή Ελλάδα είναι σέ πόλεμο με την Ιταλία του Μουσολίνι και με τή Γερμανία του Χίτλερ! Ή αγάπημήν του πατρίδα κινδυνεύει!

"Ένας ρινόκερως όρμάει έναντίον τής Μαλόα! Μά ό Τάργκα άγρυπνάει! Πηδάει από τό δέντρο, καί, έπειτα από σύντομη πάλη, ό ρινόκερως είναι νεκρός!

Καί τότε ἀκούγεται μιὰ φωνή: Ψηλά τὰ χέρια! Εἶσαι δύο Γερμανοί!
Μὲ αὐτόματα καὶ πιστόλια! Μὰ ὁ Τάργκα τοὺς τσακίζει καὶ τοὺς ἀφοπλίζει!

Κι' ο πόλεμος έχει φτάσει, δ' πως φαίνεται από τὰ λόγια τῶν Γερμανῶν στρατιωτῶν, ὡς τὴν καρδιά τῆς ζούγκλας!

Ὁ Τάργκα σφίγγει τὰ δόντια του κι' ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τους.

Μὰ συγκρατεῖ τὸν ἑαυτό του. Πρέπει νὰ μάθῃ πρῶτα τί ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ τί γυρεύουν στὴ ζούγκλα οἱ Γερμανοί.

— Δὲν σὰς καταλαβαίνω!. λέει στὸ Γερμανό. Τώρα μαθαίνω πὼς ξέσπασε πόλεμος, γιατί ζῶ στὴ ζούγκλα ἀπὸ μικρὸ παιδί. Κι' ἂν ὅμως ὑποθέσουμε πὼς εἴμαστε πραγματικὰ κατάσκοποι, τί μπορούμε νὰ κάνουμε ἐδῶ ἐναντίον τῆς Γερμανίας; Νὰ μαθαίνουμε στὰ θηρία καὶ στοὺς ἰθαγενεῖς τὴν... ἀγγλικὴ γλῶσσα;

Οἱ Γερμανοὶ θυμῶνουν.

— Γουρουνί!, οὐρλιάζει αὐτὸς πού κρατᾷ τὸ πιστόλι. Δὲ σὲ ὠφελεῖ σὲ τίποτα νὰ κάνῃς τὸν ἀνήξερο! Ξέρουμε πολὺ καλά πὼς ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ κατασκοπεύσετε τὸ ἀεροδρόμιο, πού ἔχουμε φτιάσει! Μὰ δὲ θὰ μπορέσης νὰ εἰδοποιήσης τοὺς Ἄγγλους! Σὲ λίγες μέρες ὅλα θὰ εἶναι ἔτοιμα καὶ τεράστιες ρουκέτες θὰ ξεκινήσουν ἀπὸ τὴ ζούγκλα καὶ θὰ πάνε νὰ καταστρέψουν ἐντελῶς τὸ Λονδίνο, τὸ Παρίσι, τὸ Κάιρο καὶ τὴν Ἀθήνα!

Τὴν Ἀθήνα! Ἐνα κῆμα θυμοῦ πλημμυρίζει τὸ Ἑλληνόπουλο! Τὴν Ἀθήνα! Οἱ ἔσθλαροὶ ἐτοιμάζονται νὰ κατα-

στρέψουν τὴν ἀγαπημένη του Ἀθήνα, ὅπου ὁ Τάργκα ἔχει περάσει τὰ ἀξέχαστα παιδικὰ του χρόνια!

Ἡ Μαλόα, πού παρακολουθεῖ ἀγρυπνᾷ τὴ σκηνὴ αὐτὴ, δὲν καταλαβαίνει οὔτε λέξι ἀπὸ τίς φράσεις, πού ἀνταλλάσσουν οἱ στρατιῶτες μὲ τὸν ἀγαπημένο της.

Καταλαβαίνει ὅμως δυὸ πράγματα: Ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ Τάργκα διατρέχουν σοβαρὸ κίνδυνο κι' ὅτι, ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῶν δοντιῶν του κι' ἀπὸ τὴ σύσπαισι τῶν μυῶν τῶν πανίσχυρων ὤμων του, εἶναι φανερό ὅτι τὸ Ἑλληνόπουλο ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ!

Ἐτοιμάζεται, λοιπόν. κι' αὐτὴ νὰ τὸν βοηθήσῃ!

Ξαφικᾶ, ὁ Τάργκα τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρός, σὰν ἔσθλαρος πού ξεπηδάει ἀπὸ ἕνα τόξο! Τὸ ἀριστερὸ του χέρι κατεβαίνει μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα καὶ παραμερίζει τὸ ὀπλισμένο χέρι τοῦ Γερμανοῦ μὲ τὸ πιστόλι!

Τὸ πιστόλι ἐκपुरσοκροτεῖ μὲ τὴν κἀνη στραμμένη πρὸς τὰ πάνω! Ἡ σφαῖρα του χώνεται ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα καὶ χάνεται πρὸς τὸν οὐρανό!

Τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Τάργκα, σφιγμένο σὲ μιὰ ἀτσάλινη γροθιά, χτυπάει τὸ Γερμανὸ στὸ στήθος μὲ τόση δύναμη, ὥστε ὁ ἔσθλαρος τῆς Ἑλλάδος σωριάζεται ἀμέσως ἀναίσθητος χωρὶς νὰ θγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του!

Τὴν ἴδια στιγμῆ, συμβαίνουν δυὸ πράγματα:

Ὁ ἄλλος Γερμανὸς στρέφει τὸ αὐτόματό του πρὸς τὸν Τάργκα καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη καὶ ἡ Μαλόα κατεβάζει μὲ ὄρμη τὰ χέρια της καὶ σπρώχνει τὴν κάννη τοῦ ὄπλου πρὸς τὰ κάτω!

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἀναταράσσεται ἀπὸ μιὰ σειρά ἐκπυροστροφῶν, πού κάνουν τὰ πουλιά καὶ τ' ἀγρίμια τῆς ζούγκλας νὰ τρομάξουν καὶ νὰ ξεμακρύνουν πετώντας καὶ τρέχοντας!

Οἱ σφαῖρες καρφώνονται στὸ χῶμα, κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Τάργκα! Πρὶν ὁ Γερμανὸς προλάβῃ νὰ ξανασηκώσῃ τὸ ὄπλο του καὶ νὰ τραβήξῃ πάλι τὴ σκανδάλη, ἡ γροθιά τοῦ Τάργκα τὸν χτυπάει στὸ σαγόνι καὶ τὸν στέλνει νὰ κοιμηθῇ δίπλα στὸ σύντροφό του!

ΚΕΦ. 7. "Ὅπου ὁ Ἀτσιδάς
ὄρᾳ, ἀνδραγαθεῖ καὶ
...τὰ κάνει θάλασσα!

— ἀπλωμένος πάντα χῶμα,
ὁ Ἀτσιδάς μασουλᾷ τὰ
πεπόνια του. Βρίσκεται τώ-
ρα στὸ... δέκατο πεπόνι καὶ
ἀπὸ τὸ λαρύγγι του θγαίνουν
σιγανὰ γρυλλίσματα ἱκανο-
ποιήσεως καὶ ἡδονῆς.

Ξαφνικά, ἀντηχοῦν στ' αὐ-
τιά του ἡ πυροβολισμοὶ τῶν
Γερμανῶν!

Ὁ χοντρός νέγρος γουρλώ-
νει τὰ μάτια του, ἀνοίγει τὸ
στόμα του μιὰ σπιθαμὴ καὶ
τινάσσεται ὄρθιος μὲ εὐκίνησια
καταπληκτικὴ γιὰ τὸ ὄγκω-
δες κορμί του! Ἔχει φτάσει

ἡ στιγμή τῆς δράσεως καὶ ὁ
Ἀτσιδάς γίνεται πραγματι-
κός... ἀτσιδάς!

— Ντὲν ἀρέσει ἐμένα αὐ-
τὸς κρότος! Θυμίζει ἐμένα
πιστόλι! Κύριος Τάργκα καὶ
κύριος Μαλόα πού εἶναι;

Καὶ μὲ μεγάλα θήματα
προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος πού
εἶχαν ἀκουστῆ οἱ πυροβολι-
σμοί. Σὲ λίγο σταματάει.
Βλέπει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλα-
διὰ τῶν θάμνων τὸν Τάργκα
καὶ τὴ Μαλόα νὰ δένουν στὸν
κορμὸ ἑνὸς δέντρου τοὺς
δύο Γερμανούς, πού εἶχε ρί-
ξει ἀναίσθητους τὸ Ἑλληνό-
πουλο.

Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν συνέλ-
θει τώρα καὶ κυττάζουν τὸν
Τάργκα μὲ μάτια γεμάτα τρό-
μο καὶ μίσος.

— Πού θρίσκειται τὸ ἀερο-
δρόμιό σας; τοὺς ρωτᾷ ὁ
Τάργκα γερμανικά. Πῶς μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ πάῃ ἐκεῖ;

— Δὲ θὰ τὸ μάθης αὐτὸ πο-
τὲ ἀπὸ ἐμᾶς, παλιοκατάσκο-
πε!, γρυλλίζει ὁ ἕνας ἀπὸ
τοὺς αἰχμαλώτους.

Ὁ Τάργκα σηκώνει τὸ χέρι
του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ, μὰ
τὸ χαμηλώνει πάλι. Ὁχι!
Αὐτὸς, ὁ ξακουστός Τάργκα,
ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας,
τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο, δὲ
θὰ χτυπήσῃ ποτὲ ἕναν ὄπλο
καὶ δεμένο αἰχμαλώτο!

— Πολὺ καλά, λέει. Τότε,
θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω ἐδῶ καὶ
θγάλετέ τὰ μόνι σας πέρα
μὲ τ' ἀγρίμια πού θάρθουν
νὰ σᾶς ἐπισκεφθοῦν τὴ νύ-
χτα! Ἄν μιλήσετε, θὰ σᾶς ἀ-
φήσω...

— Ψηλά τὰ χέρια!, λέει πάλι μιά άλλη φωνή πίσω του.

Ὁ Τάργκα γυρίζει γοργά καί... ἀντικρύζει ἕναν τρίτο Γερμανό, πού ἔχει προβάλει πίσω ἀπό ἕνα θάμνο, δέκα μέτρα μακριά!

Μά τὸν νεοφερμένο τὸν βλέπει ταυτόχρονα κι' ὁ Ἀτσιδάς καὶ τὸ παχὺ πρόσωπο τοῦ νέγρου σουσπᾶται ἀπὸ θυμὸ. Ἀρπάζει μὲ τὰ δόντια του τὸ χαλκὰ, πού κρέμεται ἀπὸ τὴ μύτη του, τὸν τραβάει πρὸς τὰ κάτω καὶ μουρμουρίζει:

— Αὐτὸ ὄκι καλὸ ἄνθρωπο! Αὐτὸ μιλάει ἀγρία κύριος Τάργκα! Ἐγκώ ντεῖξη αὐτό!

Καὶ ὁ νέγρος προχωρεῖ μὲ προφυλάξεις πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γερμανοῦ, διαγράφοντας ἕνα μεγάλο κύκλο γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸν ἐχθρὸ ἀπὸ πίσω.

Μολονότι τὸ κορμί του εἶναι ὀγκῶδες καὶ βαρὺ, ὁ Ἀτσιδάς περπατᾷ τόσο ἀνάλαφρά, ὥστε δὲν ἀκούγονται καθόλου οἱ πατημασιές του!

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, ὁ Τάργκα διακρίνει ἀνάμεσα στοὺς θάμνους τὴ σιλουέττα τοῦ Ἀτσιδά νὰ γλυτράει πρὸς τὸ Γερμανό καὶ σηκώνει τὰ χέρια του πάλι. Ἡ Μαλόα τὸν μιμεῖται.

Τὸ ἄμορφο πρόσωπό της δὲν φανερώνει καθόλου φόβο. Εἶναι μόνον γεμάτο ἔκπληξι καὶ ἀπορία. Δὲν καταλαβαίνει πῶς ἡ ζούγκλα γέμισε ἔτσι ξαφνικά ἀπὸ ἀνθρώπους παράξενα ντυμένους, μὲ ἄλ-

λόκοτα ὄπλα πού ξερνοῦν φωτιά καὶ θροντές!

—Θὰ πεθάνετε, γουρούνια!, οὐρλιάζει μὲ μανία ὁ Γερμανός. Τολμήσατε νὰ σηκώσετε χέρι ἐναντίον στρατιωτῶν τοῦ Χίτλερ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ κόσμου ὀλόκληρου! Θά...

Δὲν προλαβαίνει οὔτε τὴ φράσι του νὰ ἀποτελειώσῃ οὔτε τὴ σκανδάλῃ τοῦ ὄπλου του νὰ τραβῆξῃ!

Κάτι βαρὺ καὶ σκληρὸ, σὰν σφυρί, τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι ξαφνικά, πάνω στὸ κρᾶνος!

Τὸ κρᾶνος τοῦ ἀνοίγει στὰ δύο σὰν καρύδα!

Καὶ μαζί μὲ τὸ κρᾶνος, ἀνοίγει στὰ δύο καὶ τὸ κεφάλι του καὶ ὁ Γερμανός σωριάζεται χάμα νεκρός!

Τὸν εἶχε χτυπήσει ἡ γροθιά τοῦ Ἀτσιδά, τοῦ κωμικοῦ νέγρου σύντροφου τοῦ Τάργκα!

Ὁ χοντρός νέγρος στέκεται τώρα πάνω ἀπὸ τὸ νεκρὸ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου του καὶ γλείφει τὸν κρίκο, πού κρέμεται ἀπὸ τὴ μύτη του, γρυλλίζοντας:

— Ἐσὺ τώρα ὄκι πειράξῃ πιά κύριος Τάργκα καὶ κύριος Μαλόα! Ἐσὺ τώρα ὄκι πειράξῃ κανένα πιά!

Καί, ἐνῶ ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα κατεβάζουν τὰ χέρια τους καὶ γυρίζουν πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους, ὁ Ἀτσιδάς κάτι κατὰ παιδιᾶστικο, μιὰ γκάφα, πού θάζει σὲ τρομερὸ κίνδυνο τὴ ζωὴ καὶ τῶν τριῶν ἡρώων μας!

Σκύβει, σηκώνει από χάμω το αυτόματο του Γερμανού και το έξετάζει με περιέργεια και κάποιο φόβο. Ξαφνικά, χωρίς κι' ο ίδιος να καταλάβη πώς, το δάχτυλό του άκουμπάει στη σκανδάλη του όπλου και σφίγγεται έπάνω της!

Τό αυτόματο άρχίζει νά τε ρετίζη έκπυροσροκρωτώντας και σκορπίζοντας γύρω φωτιά και σφαίρες!

Ό Άτσιδας τρομάζει και σασιτίζει. Άντι νά παρατήση τό όπλο και νά τό πετάξη χάμω, τό κρατάει πιό γερά στά χέρια του και τό δάχτυλό του σφίγγεται περισσότερο πάνω στη σκανδάλη!

Γιά νά άποφύγη τις σφαίρες, πού σκορπίζονται σφυρίζοντας πρós κάθε κατεύθυνσι κουβαλώντας μαζί τους τό θάνατο, ό Τάργκα άρπάζει τη Μαλόα από τη μέση και πέφτει μαζί της χάμω!

—Πέταξε τό όπλο!, φωνάζει στον Άτσιδα. Πέταξέ το!

— Ντέν μπορεί, κύριος Τάργκα, ντέν μπορεί!, άπαντάει με άπόγνωσι ό νέγρος με τά μάτια του γουρλωμένα κρατώντας πάντα στά χέρια του τό αυτόματο πού έξακολουθεί νά έκπυροσροκροτή και στριφογυρίζοντας και χοροπηδώντας σαν τρελλός. Ντέν μπορεί νά πετάξη αυτό! Αυτό σατανάς! Κόλλησε έπάνω έμένα και θέλει νταγκώση έμένα!

Και τότε, ξαφνικά, οι άπαγωγές γοργές έκπυροσροκροτήσεις του αυτόματου σταμα-

τούν! Οι σφαίρες του όπλου έχουν έξαντληθή!

Ό Τάργκα κι' ή Μαλόα σηκώνονται και ό Άτσιδας, στα ματώντας τά χοροπηδήματα και τά στριφογυρισματα, μένει άσάλευτος, σαν άπολιθωμένος, κυττάζοντας χαζά τό αυτόματο, πού είναι πάντα κουρνιασμένο ανάμεσα στά χέρια του!

Τό παχύ πρόσωπο του νέγρου συννεφιάζει από σκοτεινό θυμό. Τά ματάκια του πετούν σπιθες μανίας. Τά δόντια του άρπάζουν τόν κρίκο της μύτης του και τόν τραθούν πρós τά κάτω, σημάδι πώς ό νέγχρος είναι έτοιμος νά ξεσπάση!

— Έσύ δκι φοθήση έμένα!, λέει άγρια στο αυτόματο. Έσύ δκι μπορεί νικήσει έμένα!

Και, πιάνοντας τό αυτόματο από την άκρη της κάννης, τό χτυπάει πάνω στον κορμό ένός δέντρου με τόση δύναμη, ώστε τό σπάζει στα δυά!

Έπειτα, καμαρώνοντας για για τη... νίκη του, γυρίζει πρós τό μέρος του Τάργκα και της Μαλόα και πηγαίνει κοντά τους.

— Αυτό ήθελε σκοτώση έμένα, λέει, έγκώ σκότωσε αυτό! Έγκώ...

Σωπαίνει, άνοιγοκλείνοντας με άπορία τά μάτια του και στήνοντας τ' αυτί του.

Τό ίδιο κάνουν κι' ό Τάργκα κι' ή Μαλόα. Άπό κάπου, μέσα από τη ζούγκλα, όχι πολύ μακριά από τό μέρος όπου βρίσκεται, φτάνει ως αυτούς ένας άλλόκοτος

ήχος, ένα θροντερό και μυστηριώδες μουγγρητό!

ΚΕΦ. 8. "Όπου ο Τάργκα κἀνει θραύσι κι' ο 'Ατσιδάς δοκιμάζει μιό δδυνηρή έκπληξι!

Είναι ένας ήχος, πού πρώτη φορά άκούνε οί ήρωές μας! Μοιάζει λίγο με θρυχηθμό λιονταριού, μά είναι πολύ πιό δυνατός και πολύ πιό σκληρός και παρατραταμένος!

Οί δυό νέοι κι' ο 'Ατσιδάς μένουν άσάλευτοι περιμένοντας, με τά έκπληκτα μάτια τους στραμμένα προς τό μέρος από τό όποιο άκούγεται ο ήχος.

Και τότε, ξαφνικά, ανάμεσα από τούς θάμνους προβάλλει ένα τεράστιο, μεταλλίνο θηρίο, ένα τάνκ! "Ένα γερμανικό τάνκ με τόν άγκυλωτό σταυρό του Χίτλερ ζωγραφισμένο πάνω του!

"Ένα μικρό κανόνι έξέχει άπειλητικά από τόν πυργίσκο του και δυό μεγάλα πολυβόλα κυττάζουν τούς ήρωές μας με τά σκοτεινά στόμιά τους, πού κρύβουν τό θάνατο!

Τρομαγμένοι, ο 'Ατσιδάς κι' ή Μαλόα γυρίζουν για νά δούν τόν Τάργκα και μιά σιγανή κραυγή έκπλήξεως θγαίνει από τό στήθος τους. 'Ο Τάργκα δέν είναι πιά δίπλα τους! Τό 'Ελληνόπουλο έχει έξασφαιιστή μυστηριώδως, χωρίς νά τόν άντιληφθή κανείς και χωρίς ν' άφήση τόν παραμικρό ήχο!

Τήν ίδια στιγμή, ο Τάργκα, με κινήσεις πιθήκου και άγριόγατου, σκαρφαλώνει πάνω σ' ένα μεγάλο δέντρο, άκριθώς πάνω από τούς δυό συντρόφους του και από τό τάνκ, πού έχει σταματήσει τώρα σέ μικρή άπόσταση από τή Μαλόα και τόν 'Ατσιδά.

Με άγρυπνα μάτια και με άγωνία στήν ψυχή, παρακολούθει από ψηλά τις κινήσεις τών Γερμανών. Τό σκέπασμα τού τάνκ είναι άνοιχτό κι' ο Τάργκα βλέπει μέσα στο μεταλλίνο θηρίο τέσσερις στρατιώτες με κράνη.

"Ο ένας οδηγεί τό τάνκ κι' οί άλλοι τρεις κρατούν έτοιμα τό κανονάκι και τά δυό πολυβόλα με τις κάννες τους στραμμένες προς τή Μαλόα και τόν 'Ατσιδά!

Μιά φωνή ούρλιάζει γερμανικά μέσα από τό τάνκ!

— Ψηλά τά χέρια! Σκοτώσατε ένα Γερμανό στρατιώτη και αιχμαλωτίσατε δυό άλλους! Θά πεθάνετε!

"Η Μαλόα κι' ο 'Ατσιδάς, μὴν καταλαβαίνοντας τι τούς λέει ο Γερμανός, μένουν άκίνητοι, κυττάζοντας σαστισμένοι τό άλλόκοτο αυτό «θηρίο» πού... μιλάει σάν άνθρωπος!

"Ο νέγρος δαγκώνει τόν κρικό του, τόν τραβάει προς τά κάτω και μουρμουρίζει με έκνευρισμό:

— 'Εγκώ ριχτή επάνω θηρίο, κύριος Μαλόα! 'Εγκώ σκοτώση αυτό! 'Εγκώ...

— Μείνε ήσυχος!, ψιθυρίζει ή Μαλόα. Μείνε άκίνητος! Για νά έξασφαιιστή ο

Τάργκα, θά πῆ πώς ἔχει κά-
ποιο σχέδιο!

— Ψηλά τὰ χέρια, εἶπαί,
οὐρλιάζει μὲ λύσσα ὁ Γερμα-
νὸς μέσα ἀπὸ τὸ τάνκ. Ψηλά
τὰ χέρια, ἀλλοιῶς θά σᾶς
κάνουμε κόσκινο στὶς σφαί-
ρες.

Ὁ Τάργκα, ἐπάνω στὸ δέν-
τρο, σφίγγει τὰ δόντια του.
Καταλαβαίνει ὅτι οἱ Γερμα-
νοί, ἀπὸ τὸ θυμὸ τους, θά πυ-
ροβολήσουν θλέποντας τὴ Μα-
λόα καὶ τὸν Ἀτσιδα νὰ μὴν
ὕπακούουν στὴ διαταγὴ τους!

Καὶ ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγ
κλας ἀποφασίζει νὰ δράσῃ!

Μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι, πη-
δαίει ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ὡ-
σπου φτάνει ἀκριθῶς πάνω
ἀπὸ τὸ τάνκ.

— Ψηλά τὰ νέρια! θρυχᾶ-
ται γιὰ τρίτη φορά ὁ Γερμα-
νὸς. Θά...

Ἡ φράσι του μένει στὴ μέ-
ση!

Ὁ Τάργκα ζυγιάζεται ἐπι-
δέξια καὶ ἀφήνει τὸ κορμί
του νὰ ριχτῆ στὸ κενό! Ἡ ψυ-
χή του θράζει ἀπὸ ἀπέραντο
θυμὸ γιὰ τοὺς ἐγκληματίες
αὐτοὺς, ποὺ θέλουν νὰ κατα-
στρέψουν τὴν πατρίδα του τὴν
Ἑλλάδα καὶ νὰ σκοτώσουν
τὴν ἀγαπημένη του Μαλόα
καὶ τὸν πιστὸ οὐντροφό του
τὸν Ἀτσιδα! Θέλει νὰ τιμω-
ρῆσῃ σκληρὰ τοὺς ἀνθρώ-
πους, ποὺ ἤρθαν νὰ τараξουν
τὴ γαλήνη τῆς ζούγκλας καὶ
νὰ φέρουν ἐκεῖ τὸ θάνατο!

Τὸ κορμί του σκίζει τὸν ἄ-
έρα καὶ πέφτει ὀλίσσια μέσα
στὸ τάνκ, περνώντας ἀπὸ τὴ

μεγάλῃ, ἀνοιχτῇ, στρογγυλῇ
τρύπα!

Οἱ Γερμανοί, ποὺ εἶναι ἔτοι-
μοι νὰ πιέσουν τὶς σκανδάλες
τῶν πολυβόλων καὶ τοῦ μι-
κροῦ κανονιοῦ, δὲν θρίσκουν
τὸν καιρὸ νὰ ἀντισταθοῦν
στὴν οὐρανοκατέβατη αὐτὴ ἐ-
πιθεσι!

Ὁ Τάργκα, στριφογυρίζον-
τας μέσα στὸν περιορισμένο
χώρο τοῦ τάνκ μὲ γρηγορά-
δα καὶ μανία σίφουνα, ἐξου-
τώνει καὶ τοὺς, τέσσερις Γερ-
μανοὺς μὲ τὸ μαχαίρι του καὶ
μὲ τὶς γροθιές του! Πρὶν κα-
λοκαταλάβουν τί συνέβη, οἱ
στρατιῶτες τοῦ Χίτλερ, οἱ ἄ-
χθοι τῆς Ἑλλάδος, ταξιδεύ-
ουν γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον, γιὰ
τὴν ἄβυσσος, γιὰ νὰ πληρώ-
σουν ἐκεῖ ἀκριθὰ τὰ ἐγκλή-
ματά τους!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ἀτσι-
δας ὀρμάει ἐναντίον τοῦ
«θηρίου»!

— Ἐγκώ σκοτώσῃ ἐσένα!,
γρυλλίζει. Ἐσὺ ὀκι σκοτώσῃ
ἐμᾶς!

Καὶ ἡ μεγάλη γροθιά του
ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει μὲ
ὀρμὴ, χτυπώντας τὰ πλευρά
τοῦ τάνκ! Φυσικά, ὁ παχὺς
ἀτσάλινος θώρακας τοῦ τάνκ
δὲν παθαίνει τίποτα, ἐνῶ ὁ
Ἀτσιδας οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν
πόνο!

— Ζουουου!, κάνει τρί-
θοντας τὸ πονεμένο χέρι του.
Ἐσὺ ντάγκωσῃ ἐμένα! Ἐγ-
κὼ κλωτσήσῃ τῶρα ἐσένα!

Καί, τραβώντας πίσω τὴν
ποδάρρα του, ἐτοιμάζεται νὰ
χτυπήσῃ τὸ τάνκ!

Μὰ ὁ Τάργκα πηδαίει ἔξω

και τον σταματάει γελώντας:

-- Στάσου, 'Ατσιδα! Δεν μπορείς να του κάνεις τίποτα! Είναι από σίδηρο! Τώρα πού σκότωσα τους Γερμανούς, τὸ τάνκ είναι δικό μας! Ξέρω να τὸ οδηγῶ, γιατί, ὅταν ἦμουν μικρός, ὁ παπούς μου μοῦ εἶχε διδάξει μηχανική τῶν πλοίων και τῶν αυτοκινήτων! Ἴσως μᾶς χρειασθῆ τὸ τάνκ αὐτό. Θά τὸ κρύψω ἀνάμεσα στοὺς θάμνους και θά ἐξαφανίσω τὰ ἴχνη τῶν τροχῶν του!

Πραγματικά, ὁ Τάργκα θγάζει τοὺς νεκροὺς γερμα-

Ὁ Τάργκα πέφτει ὀλίσσια μέσα στο τάνκ!

νοὺς και μαζί με τὸν ἄλλο, πού εἶχε σκοτώσει ὁ 'Ατσιδας, τοὺς θάβει γιὰ νὰ μὴ γίνουιν βορὰ τῶν τσακαλιῶν και καρφώνει πάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοὺς ἕνα σταυρὸ ἀπὸ δύο κλαδιά.

Ἐπειτα, μπαίνει στο τάνκ, θάζει τὴ μηχανή μπροστὰ ἔπειτα ἀπὸ μερικές δοκιμές και ξεκινάει. Χώνει τὸ τάνκ ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς πυκνοὺς θάμνους και με τὴ Μαλόα και τὸν 'Ατσιδα, ἐξαφανίζει τὰ ἴχνη του ἰσοπεδώνοντας τὸ ἔδαφος και στρώνοντας χάμω ξερόφυλλα.

Τέλος, γυρίζει στὸν 'Ατσιδα και λέει:

-- Καί τώρα, ἀγαπητέ μου 'Ατσιδα, πρέπει νὰ ἀναγκάσουμε τοὺς φίλους μας, πού εἶναι δεμένοι ἐκεῖ, νὰ μιλήσουν! Πρέπει νὰ μᾶς ποὺν πού εἶναι τὸ ἀεροδρόμιό τους!

-- Τὸ ἀροντρόμο; ρωτάει χαζὰ ὁ 'Ατσιδας. Ντὲν ξέρει τί εἶναι ἀροντρόμο, μὰ ἐγκώ κάνει αὐτὸ μιλῆση και πῆ πού εἶναι ἀροντρόμο!

ΚΕΦ. 9. Ὅπου ὁ Τάργκα ξεκινάει, ἡ Μαλόα χάνεται κι' ὁ 'Ατσιδας τὴν παθαίνει πολὺ ἄσχημα!

Καὶ ὁ παχὺς νέγρος, δαγκώνοντας τὸν κρῖκο τῆς μύτης του, πηγαίνει κοντὰ στοὺς δεμένους Γερμανοὺς και θρυχάται:

-- Πού εἶναι ἀροντρόμο; Ἐ; Πού εἶναι ἀροντρόμο;

Ο Κυρίαρχος της ζούγκλας γλυστράει σαν φάντασμα ανάμεσα στα χόρτα. Μέσα από το παράθυρο της καλύδας μία φωνή ακούγεται....

Οι Γερμανοί τόν κυττάζουν χαζά, μὴν καταλαβαίνοντας λέξι. Ὁ Ἀτσιδάς μορφάζει ἄγρια καὶ συνεχίζει:

— Ἐσὺ ὄχι πῆ ποῦ εἶναι ἄροντρόμο, ἐγὼ πνίξη ἐσένα!

— Τί λέει αὐτός ὁ καννίβαλος; ρωτᾶει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους τὸν Τάργκα.

— Λέει ὅτι πεινάει, ἀπαντᾶει τὸ Ἑλληνόπουλο σοθάρᾳ, καὶ ὅτι θὰ σᾶς ψῆση καὶ θὰ σᾶς φάη!

— Θά... θὰ τὸν ἀφήσης νὰ τὸ κἀνῃ αὐτό; τραυλίζει ὁ Γερμανὸς μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τρόμο.

— Γιατί ὄχι; Προκειμένου νὰ σᾶς φᾶνε τὰ θηρία, καλύ-

τερα νὰ σᾶς φάη αὐτός!

— Ποῦ εἶναι ἄροντρόμο; οὐρλιάζει πάλι ὁ Ἀτσιδάς ἀπλώνοντας τίς χεροῦκλες του.

— Πές του νὰ σταματήσει!, λέει γοργὰ ὁ ἴδιος Γερμανός. Τὰ ἀεροδρόμιο εἶναι μέσα σὲ μιὰ κοιλάδα, πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους ποὺ ὑψώνονται πρὸς τὰ δυτικά! Δὲ σὲ συμβουλεύω ὅμως νὰ πᾶς ἐκεῖ! Θὰ σὲ σκοτώσουν πρὶν πλησιάσης καλὰ - καλὰ!

— Αὐτὸ εἶναι δικός μου λογαριασμός!, ἀπαντᾶει ὁ Τάργκα. Ἀτσιδά, σήκωσέ τους αὐτοὺς καὶ κουβάλησέ τους μέσα στὸ σιδερένιο «θηρίο». Ἄν τοὺς ἀφήσουμε ἐδῶ, θὰ

τούς φάη καμιά τίγρη! "Επειτα, ή Μαλόα κι' εσύ θ' άνεβήτε σ' ένα δέντρο και θά με περιμένετε εδώ!

Τό όμορφο πρόσωπο τής Μαλόα γεμίζει άηπουχία.

— "Εσύ πού θά πάς, Τάργκα; ρωτάει. Τι σημαίνει άεροδρόμιο; Ποιοί είναι οι άνθρωποι αυτοί και γιατί θέλησαν νά μās σκοτώσουν;

— Θά σου εξήγησω άργότερα, Μαλόα!, απαντάει ό Τάργκα χαϊδεύοντας τά ξανθά μαλλιά του κοριτσιού. "Ενα μόνο μπορώ νά σου πώ τώρα: θυμάσαι τήν πατρίδα μου τήν "Ελλάδα, για τήν όποία σου έχω μιλήσει τόσες φορές; Βρίσκεται σέ κίνδυνο! Οι άνθρωποι αυτοί έχουν κάτι παράξενα, μηχανήματα, πού θά τά στείλουν από δω νά τήν καταστρέψουν!

— Είναι μάγοι οι άνθρωποι αυτοί;

— Είναι κάτι χειρότερο! Σατανάδες! Καλή αντίμωση, αγάπη μου!

"Αγκαλιάζει τή Μαλόα, τήν φιλάει στό μέτωπο και απομακρύνεται τρέχοντας!

Ο "Ατσιδας λύνει από τό δέντρο τούς δυό Γερμανούς, τούς δένει τά χέρια πάνω στό κορμί τους, τούς σηκώνει και τούς κουβαλάει στό τάνκ ανάμεσα στους θάμνους.

— "Εντάξει!, λέει γυρίζοντας πίσω. "Εγκώ θάλη αυτό μέσα! Τώρα, έγκώ και κύριος Μαλόα άνεβ...

Σωπαίνει και κοττάζει γύρω σαοτισμένος. "Η Μαλόα δέν φαίνεται πουθενά!

Τά γυμνασμένα μάτια του "Ατσιδα ψάχνουν τό έδαφος και ξεχωρίζουν τίς πατημασιές του κοριτσιού νά ξεμακραίνουν και νά χάνονται σ' ένα πετρώδες μέρος τής ζούγκλας!

— Κύριος Μαλόα!, φωνάζει ό χοντρός νέγρος. Κύριος Μαλόα!

Δέν παίρνει καμιά άπάντησι και τό πρόσωπό του γεμίζει πανικό. Τι συνέβη; Τι έγινε τό όμορφο ξανθό κορίτσι; Μήπως έπαθε τίποτα; Μήπως...

Γά μάτια του "Ατσιδα λάμπουν. Μήπως φταίει εκείνο τό άλλόκοτο... σιδερένιο θηρίο;

Ο νέγρος, γεμάτος θυμό, γυρίζει τρέχοντας κοντά στό τάνκ και μουγγρίζει:

— Πού είναι κύριος Μαλόα; Ξ; Πού είναι κύριος Μαλόα; Ντέν άπαντάει, Ξ; Καλά! "Εγκώ μπή μέσα έσένα, ξερριζώση καρντιά έσένα!

Σκαρφαλώνει πάνω στό τάνκ και πηδάει μέσα, κάνοντας τούς δυό δεμένους Γερμανούς νά ξεφωνίσουν από φόβο.

"Αρπάζει με μανία ένα μοχλό και τόν τραβάει, νομίζοντας πώς ξερριζώνει έτσι τήν ...καρδιά του «θηρίου»! "Η μηχανή του τάνκ μουγγρίζει κι αρχίζει νά δουλεύη!

— Χμ!, κάνει ό "Ατσιδας ικανοποιημένος. "Εσύ πονάει, Ξ; Πού είναι Μαλόα; Ντέν άπαντάει πάλι; Καλά!

Και τραβάει έναν άλλο μοχλό!

Τό τάνκ... ξεκινάει! Τινάζε-
ται μπροστά με όρμη σαν ά-
φηνιασμένο άλογο, ανατρέ-
πει ένα δέντρο που θρίσκειται
μπροστά του και άρχίζει μία
ξέφρενη περιπλάνηση μέσα
στη ζουγκλα ισοπεδώνοντας
τά πάντα στο πάρασμά του!

Ένω οι δυο αϊχμάλωτοι
Γερμανοί γελούν από χαίρε-
κακία, ο Άτσιδας ξεφωνίζει
θυμωμένος, σαοτισμένος και
κάπως τρομαγμένος:

— Έού σταθή, θηρίο! Έού
όκι τρέχει! Άτσιδα όκι άρέ-
σει τρέχει έσύ! Έού σταθή,
είπα! Έού σταθή!

Μά τό τάνκ συνεχίζει τό
δρόμο του! Άνεβαίνει σέ πλα-
γιές, κατεβαίνει σέ χαράδρες
περνάει μέσα από ποταμά-
κια!

Τίποτα δέν μπορεί νά στα-
ματήσει τό τρομερό άτσάλινο
«θηρίο» τών πολιτισμένων άν-
θρώπων!

Καθώς προχωρεί, ή ζούγ-
κλα αντίβουίζει από τά μουγ-
γητά της μηχανής του κι
από τά θυμωμένα και τρομαγ-
μένα ούρλιαχτά του Άτσιδα,
πού τό διατάζει νά σταθή!

**ΚΕΦ. 10. Όπου ο Τάργκα
διεξάγει έναν άδυ-
σώπητο άγώνα ζω-
ής και θανάτου!**

Είναι νύχτα τώρα. Μέσα
σέ μία μικρή κοιλάδα,
ζωσμένη από μία κυκλική σει-
ρά μεγάλων λόφων, διακρί-
νονται πολλά φώτα. Είναι ή-
λεκτρικά φώτα! Ηλεκτρικά
φώτα μέσα στή ζούγκλα!

Είναι τό άεροδρόμιο τών
Γερμανών! Η θάσι από τήν
όποια θά ξεκινήσουν οι ρου-
κέττες, πού θά καταστρέφουν
τό Λονδίνο και τό Παρίσι, τό
Κάιρο και τήν Άθήνα!

Είναι τριγυρισμένο όλόγυ-
ρα από διπλή σειρά συρματο-
πλεγμάτων! Πάνοπλοι φρου-
ροί θαδίζουν άργά έξω από
τά συρματοπλέγματα, με τά
μάτια τους άγρυπνα και τά
όπλα τους έτοιμα!

Στό κέντρο του άεροδρο-
μίου διακρίνονται τέσσερα τε-
ράστια κανόνια. Είναι τά κα-
νόνια πού θά έξαπολύσουν
τίς ρουκέττες!

Κοντά τους ύψώνεται ένας
μεγάλος ωρός από μακρό-
στάσια κιβώτια. Είναι τά πυρο-
μαχικά, οι τρομερές ρουκέ-
τες, πού είναι προωρισμένες
νά σκορπίσουν τό θάνατο
στις μακρυνές πόλεις της Εύ-
ρώπης!

Ένας ίσκιος γλυστράει ά-
νάμεσα στα χόρτα και στούς
θάμνους, πλησιάζοντας στο
άεροδρόμιο. Είναι ο Τάργκα,
τό άτρόμητο Έλληνόπουλο,
πού είναι έτοιμος νά προσφέ-
ρη τή ζωή του για νά σώση
τήν μακρυνή, άγαπημένη του
πατρίδα!

Τά μάτια του λαμπυρίζουν
μέσα στο σκοτάδι, προικι-
σμένα με τή διαπεραστική ό-
ρασι τών άγριμιών της ζούγ-
κλας. Διακρίνουν τά κανόνια
και τίς ρουκέττες. Διακρίνουν
Γερμανούς νά πηγαινόφρχων-
ται ανάμεσα σέ διάφορα έύ-
λινα κτίρια, κοντά στα κανό-
νια. Και διακρίνουν τούς

φρουρούς που τριγυρίζουν έξω από τα συρματοπλέγματα.

Πίσω από τα συρματοπλέγματα ο Τάργκα θλέπει μία μικρή ξύλινη καλύβα. Από το άνοιχτό παράθυρό της φαίνεται ένας ξαθός άντρας με άκουστικά άσυρματιστή στα αυτιά. Μία φωνή φτάνει ως τον Τάργκα από την καλύβα. Η φωνή λέει στη γερμανική γλώσσα:

«Έδώ γερμανική θάσις ρουκεττών της Αφρικής! Καλώ το Βερολίνο! Καλώ το Βερολίνο! Είμαστε έτοιμοι! Έτοιμοι! Οι ρουκέττες θά εξακολουθούν μόλις ξημερώση! Θά χτυπήσουμε πρώτα την Αθήνα, όπως διατάξατε! Ναι! Θά εξαφανίσουμε την Αθήνα από το χάρτη! Θά εξαπολύσουμε έναντιόν της έκατό ρουκέττες!...»

Τό πρόσωπο του Τάργκα σουσπάται από θυμό. Σε λίγες ώρες ή Αθήνα, ή αγαπημένη του Αθήνα, δε θά ύπάρχει πιά! Αν αυτός δέν μόρεση νά σταματήση τό χέρι των έγκληματιών, ή Ελλάδα θα δοκιμάση μία από τις μεγαλύτερες συμφορές της ίστορίας της!

Ο Τάργκα γλυστράει πρὸς τά έμπρός. Ξαφνικά, ή σκοτεινή σιλουέττα ενός φρουρού ύψώνεται μπροστά του απειλητικά. Τό στόμιο ενός αυτόματου καρφώνεται στό στήθος του.

— Ψηλά τά χέρ... κάνει ο Γερμανός.

Μά δέν αποτελείώνει τή φράση του. Με μία ταχύτατη κίνηση, τό άτρόμητο Έλληνόπουλο παραμερίζει τήν κάννη του αυτόματου και ή γροθιά του χτυπάει τό στρατιώτη στό στομάχι με άφάνταστη όρμη!

Ο Γερμανός αφήνει ένα ύπόκωφο θογγητό, διπλώνεται στα δυο και σωριάζεται χαμώ!

Βαρεία θήματα άντηχούν πίσω από τον Τάργκα. Ο Κυρίαρχος της Ζούγκλας στριφογυρίζει και θλέπει έναν άλλο Γερμανό νά πλησιάζη πρὸς τό μέρος του τρέχοντας.

— Στα όπλα! ούρλιάζει ο Γερμανός. Στα όπλα!

Και τό αυτόματό του ξερνάει φωτιά και άτοάλι πρὸς τό μέρος του Τάργκα. Σφαίρες περνούν σφυρίζοντας δίπλα στον ήρωά μας και σφώνωνται στους κορμούς των δέντρων!

Πέφτει μπρούμυτα, κάνοντας σιωπηλά τήν προσευχή του:

«Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Δόσε μου τή δύναμη νά σώσω τήν Ελλάδα!»

Αφήνει τό κορμί του νά κυλήση σε μία μικρή κατηφορία και... σταματάει σκοντάφτοντας στα πόδια ενός τρίτου Γερμανού, που θλαστημώντας άγρια, χαμηλώνει τό αυτόματό του πρὸς τό στήθος του Τάργκα. Τό Έλληνόπουλο είναι χαμένο!

Τήν ίδια στιγμή όμως ένα σφύριγμα άκούγεται στον άε-

ρα κι' ένα μαχαίρι περνάει πάνω από τον Τάργκα και καρφώνεται στο στήθος του Γερμανού, ακριβώς πάνω στην καρδιά!

Ο στρατιώτης του Χίτλερ πέφτει νεκρός, πριν τραδηήσει τη σκανδάλη!

Μιά λυγερή μορφή τρέχει κοντά στον Τάργκα και τον άγκαλιάζει τρυφερά! Είναι η Μαλόα, η αγαπημένη του, και το μαχαίρι που είχε σώσει τον Τάργκα ήταν δικό της!

— Μαλόα! ρωτάει θραχνά ο Τάργκα. Πώς θρέθηκες έδω;

— Σε παρακολούθησα!, απαντάει το ξανθό κορίτσι χαμηλώνοντας το κεφάλι. Δεν μπορούσα να σε αφήσω μόνο!

Ο Τάργκα θέλει να την μαλώσει, μα δεν είναι ώρα για επιπλήξεις τώρα. Οι Γερμανοί έχουν αναστατωθή και δεκάδες φρουροί με αυτόματα πλησιάζουν από κάθε κατεύθυνση, πυροβολώντας με λύσσα!

Ο Κυρίαρχος της Ζούγκλας αρπάζει από χάρμη το αυτόματο του νεκρού Γερμανού και, στρέφοντάς το προς τους Ισκιους που πλησιάζουν, πιέζει τη σκανδάλη!

«Τά - τά - τά - τά - τά-τά!»

Οι σφαίρες του αυτόματου γαζώνουν το σκοτάδι. Μερικοί από τους Ισκιους πέφτουν. Άλλοι εξακολουθούν να προχωρούν, απαντώντας στους πυροβολισμούς του Τάργκα!

«Τά - τά - τά - τά - τά-τά!»

ΚΕΦ. 11. "Όπου ο Άτσιδας με την γκάφα του σώζει την καταστροφή και την... Έλλάδα!

— αφνικά, το αυτόματο του Τάργκα, σωπαίνει! Οι σφαίρες του έχουν τελειώσει! Οι Γερμανοί πλησιάζουν, πυροβολώντας πάντα!

Και τότε ένα μουγγρητό μηχανής ακούγεται πάνω από τους κρότους των πυροβολισμών! Το μουγγρητό της μηχανής ενός τάνκ! Και, μαζί με τη μηχανή, ακούγονται διαπεραστικά ούρλιαχτά:

— Έσ' σταθή, είπα! Έγκώ δκι άρέσει αυτό! "Οκι τρέχει έτσι! "Όλη μέρα έσ' τρέχει, τρέχει, τρέχει, έγκώ δκι φάει τίποτα! Έγκώ πεθάνη από πείνα! Έσ' σταθή!

Τά μάτια του Τάργκα άστράφτουν.

— Είναι το τάνκ που αίχμαλωτίσαμε! λέει. Φαίνεται πώς ο Άτσιδας το έβαλε μπροστά και, μην μπορώντας να το σταματήσει, έφτασε ως έδω περιπλανώμενος στην τύχη! Σε εύχαριστώ, Θεέ μου! Έλα, Μαλόα!

Και, ακολουθούμενος από το ξανθό κορίτσι, σκαρφαλώνει από κλαδί σε κλαδί κι' από δέντρο σε δέντρο, ώσπου φτάνει ακριβώς πάνω από το τάνκ, που στριφογυρίζει τώρα σαν τυφλό, έκατο μέτρα πιο πέρα! "Ο Ένας μετά τον άλλο, ο Τάργκα κι' η Μαλόα πηδούν μέσα στο τάνκ από την άνοιχτή τρύπα.

Ο Άτσιδας ανοίγει τὸ στόμα του μιά σπιθαμῆ, ἀντικρύζοντάς τους, καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του.

— "Ε... ἐγώ... τραυλίζει, χαζά, ἐ... ἐσύ, κύριος Τάργκα... Ἐγώ...

— Καλά, καλά! τὸν διακόπτει ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο!

Παραμερίζει τὸν νέγρο καὶ κάθεται στὴ θέσι τοῦ ὀδηγοῦ. Τὸ τάνκ, κυβερνημένο ἀπὸ τὸ στιβαρὸ χέρι του, προχωρεῖ τώρα πρὸς τὸ ἀεροδρόμιο τῶν Γερμανῶν.

Ὁ Τάργκα δείχνει στὴ Μαλόα καὶ στὸν Άτσιδα τὶς σκανδάλες τῶν πολυβόλων καὶ τοὺς λέει:

— Βάλτε τὸ δάχτυλό σας ἐκεῖ καὶ τραβήξτε μὲ δύναμι! Μὴ φοβηθῆτε πού θ' ἀκούσετε δυνατοὺς κρότους!

Τὸ κορίτσι καὶ ὁ νέγρος ὑπακούουν καὶ τὰ δύο πολυβόλα τοῦ τάνκ ἀρχίζουν νὰ γαβγίζουν ἐκκωφαντικὰ, σκορπίζοντας πυρωμένο ἀτσάλι ὀλόγυρα, μέσα στὴν νυχτωμένη ζούγκλα! Κλαδιά συντρίβονται, δέντρα πέφτουν μὲ τὸν κορμὸ τους γαζωμένο ἀπὸ τὶς μεγάλες σφαῖρες, Γερμανοὶ σωριάζονται νεκροί!

— Άχαχούχα!, κάνει ὁ Άτσιδας ἐνθουσιασμένος. Αὐτὸ θηριὸ πολὺ ντυνατὸ φωνή! Φωνὴ πού σκοτώνει!

Τὸ τάνκ φτάνει τώρα σ' ἕνα ὕψωμα ἀπὸ τὸ ὁποῖο διακρίνεται ὀλόκληρο τὸ ἀεροδρόμιο. Φαίνονται κάτω τὰ κανόνια, ὁ σωρὸς μὲ τὶς ρου-

κέττες, μερικά ἀεροπλάνα καὶ ἀρκετὰ τάνκς! Δεκάδες Γερμανοὶ τρέχουν πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ ἀεροδρομίου, μὲ ὀπλα στὰ χέρια!

Ὁ Τάργκα σταματᾷ τὸ τάνκ, σηκώνεται καὶ παίρνει τὴ θέσι τοῦ Άτσιδα στὸ πολυβόλο. Στρέφει τὴν κἀνη του πρὸς τοὺς Γερμανοὺς καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη!

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Χίτλερ πέφτουν χτυπημένοι! Οἱ ὑπόλοιποι σκορπίζονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι μέσα στὸ ἀεροδρόμιο.

Ὁ Τάργκα ἀρπάζει τώρα τὸ κανονάκι. Σημαδεύει. Σημαδεύει τὸ σωρὸ τῶν ρουκετών! Σημαδεύει καλὰ, κρατώντας τὴν ἀναπνοή του!

— Φύγετε!, λέει στὴ Μαλόα καὶ στὸν Άτσιδα. Φύγετε καὶ περιμένετε με μακριά, πρὸς τὸ μέρος πού θγαίνει ὁ ἥλιος!

— Μά... κάνει ἡ Μαλόα.
— Φύγετε ἀμέσως!, διατάζει ὁ Τάργκα μὲ ἀγρία φωνή.

Τὸ κορίτσι κι ὁ νέγρος ὑπακούουν. Βγαίνουν ἀπὸ τὸ τάνκ. Ὁ Τάργκα ἀφήνει νὰ περάσῃ ἕνα λεπτὸ κι ἔπειτα πιέζει τὴ σκανδάλη μιά δυό, τρεῖς φορές!

Τρεῖς θροντερὲς ἐκπυροκροτήσεις ἀκούγονται καὶ τρεῖς μικρὲς ἀλλὰ τρομερὰ ἰσχυρὲς δόιδες πηγαίνουν καὶ πέφτουν πάνω στὸ σωρὸ τῶν ρουκετών!

Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ δὲν μποροῦν νὰ τὸ περιγράψουν λέξεις καὶ φράσεις!

ΤΟ 2ο ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΤΑΡΓΚΑ»

πού θα κυκλοφορήση την έρχόμενη Πέμπτη με τόν τίτλο

Η ΣΠΗΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

θα ικανοποίηση και θα συναρπάση ακόμα και τούς πιο απαιτητικούς αναγνώστες των περιπετειών της ζούγκλας!

Ο Τάργκα, μαζί με τη Μαλόα και τόν άνεκδιήγητο Άτσιδα, ξεκινάει για νά βρῆ τῆ σπηλιά, ὅπου εἶχε ἄλλοτε σκοτωθῆ ὁ παπούς τοῦ κοριτσιοῦ, καί τό ἀλλόκοτο καί πανίσχυρο πράσινο πετράδι, πού ἔχει σχῆμα νεκροκεφαλῆς! Στήν προσπάθειά του αὐτή, ὁ Τάργκα ἀντιμετωπίζει ἕναν ὀλόκληρο στρατό ἀπό ἀγρίμια κι' ἕνα φοιχτό ἐγκληματία, πού τρομοκρατεῖ τῆ ζούγκλα καί ἀπειλεῖ τόν κόσμο!

Ὅσο γιά τόν Άτσιδα, ὁ χοντρός νέγρος χρησιμοποιεῖ τώρα ἕνα... νέο ὄπλο, πού κάνει θαύματα, καί κάνει κωμικές γκάφες πού ἔχουν ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα!

Κάνενας σας δέν πρέπει νά χάσῃ τό 2ο τεῦχος τοῦ «Τάργκα» καί τήν τ α υ τ ὀ τ η τ α, πού θά περιέχει!

Μιά τρομακτική ἔκρηξι ἀντηχεῖ, καθώς ὄλες μαζί οἱ ρουκέττες παίρνουν φωτιά σάν νά εἶχε ξεσπάσει ἕνα ἠφαίστειο!

Τεράστιες φλόγες τινάζονται πρὸς τὰ πάνω καί πρὸς τὰ πλάγια καταστρέφοντας τὰ πάντα σέ ἀκτίνα πεντακοσίων μέτρων!

Άκόμα καί τό τάνκ, ὅπου βρίσκεται ὁ Τάργκα, ἐκσφενδονίζεται πηνῆντα μέτρα μακριά καί σταματάει στό ἄβθος μιᾶς χαράδρας μέ τῆ μηχανή του κατεστραμμένη!

Οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι Γερμανοὶ εἶναι τώρα νεκροὶ!

Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας σέρνεται μέ δυσκολία ἔξω ἀπὸ τό τάνκ. Εἶναι τραυματισμένος στόν ὦμο, χτυπῶν

τάς στό μετάλλινο τοῖχο. Μά μπορεί ἄκόμα νά στέκεται στά πόδια του καί ἀπομακρύνεται παραπατώντας μέσα στό δάσος, πού φωτίζεται τώρα ἀπλετα ἀπό τίς φλόγες πού ἐξακολουθοῦν νά ὑψώνονται ἀπὸ τό κατεστραμμένο ἀεροδρόμιο.

Ὁ ὦμος του πονάει πολὺ μά ὁ Τάργκα εἶναι εὐτυχομένος! Ἡ πατρίδα του, ἡ Ἑλλάδα, δέν κινδυνεύει πιά! Ἡ Ἀθήνα δέ θά καταστραφῆ! Οἱ ἐχθροὶ τῆς πλήρῶσαν μέ τά ἴδια τους τά ὄπλα τό ἔγκλημα, πού ἤθελαν νά κάνουν!

Δυὸ σιλουέττες διαγράφονται ἀνάμεσα στά δέντρα. Εἶναι ἡ Μαλόα καί ὁ Άτσιδας. Τὸ κορίτσι τρέχει κοντά του

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ἡ ἐπιθυμία τῶν χιλιάδων ἀναγνώστων τοῦ «Υπερανθρώπου» καὶ τοῦ «Τάργκας» ἰκανοποιεῖται ἐπιτέλους! Ἀγοράζοντας τὸ δεύτερο τεῦχος τοῦ «Τάργκας», ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη, θὰ βρῆτε μέσα του καρφίτωμένη μιά ἁμορφὴ τ α υ τ ὅ τ η α «Υπερανθρώπου — Τάργκας» Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴν συμπληρώσετε μὲ τὸ δισκίμα σας καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα σας καὶ θὰ ἔχετε μιά ταυτότητα ἀναγνώστου ποῦ θὰ σᾶς δώσῃ σὲ μέλλον μεγάλα πλεονεκτήματα! Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ ἀποκτήσετε τὴν ταυτότητά σας, χωρὶς κανένα ἀπολύτως κόπο ἢ ἔξοδο!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ ἀμείνῃ χωρὶς ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ-ΤΑΡΓΚΑ

καὶ τὸν ἀγκαλιάζει μὲ τρυφερότητα καὶ ἀγωνία.

— Τάργκας!, φωνάζει. Σὲ χτύπησαν! Εἶσαι ματωμένος! Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμογελάει.

— Ἡ Ἑλλάδα, λέει μὲ δυσκολία, ἡ Ἑλλάδα... σώθηκε!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ἐπὶ θάνατο Ἀστρίτη
 Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνοδημοσίτευσις

ΤΑΡΓΚΑ

Ἑβδομαβιαία βιβλία

Τεῦχος 1

ΓΡΑΦΕΙΑ: Λέκκα 23

Τηλ. 36-373

Ὄκνον. Διηγήτης: Γ. Γεωργιάδης.
 Σφιγγός 38. Ἀρχιουτάκτης:
 Στ. Ἀνεμοδουράς, Λ. Θησέως
 323. Προϊστάμενος τυπογρ.:
 Δ. Κορδάκης Πέτρας 29.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

τὸ κοσμαγάπητο περιοδικὸ τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐγκαινιάζει μιά νέα ἐποχὴ γεμάτη εὐχάριστες ἐκπλήξεις μὲ τὸ τεῦχος 64, ποῦ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τρίτη! Ἀγοράστε ἔλοι τὸν «Υπερανθρώπου» τὴν ἐρχόμενη Τρίτη!

Τὸ ἁμορφο πρόσωπό του συσπάζεται ἀπὸ τὸν πόνο καὶ χλωμιάζει καὶ τὸ χαμόγελό του σβήνει.

— Ἡ Ἑλλάδα... σώθηκε! λέει πάλι.

Καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του!...

ΟΙ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

ΤΙ
ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ;
ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ
ΠΛΑΣΤΟ ΕΡ-
ΓΟΣΤΑΣΙΟ!

ΜΙΑ ΜΕΡΑ, ΚΑΘΩΣ ΟΥΠΕΡΑΝ-
ΘΡΩΠΟΣ, Η ΑΙΣΤΡΑΦΗ, ΚΑΙ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΠΕΤΟΥΝ
ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΚΙΑΝΟ, ΒΛΕΠΟΥΝ ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕ-
ΝΟ ΠΛΕΘΥΜΕΝΟ ΝΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΗ ΜΕΣΙΑ ΣΕ
ΜΙΑ ΤΡΩΜΕΡΗ ΤΡΙΚΥΜΙΑ!

ΕΜΠΡΟΣ,
ΠΑΙΔΙΑ! ΑΝ ΔΕΝ
ΤΟ ΣΥΓΚΡΑΤΗΣΟΥΜΕ,
ΘΑ ΤΟΥΜΠΑΡΗ!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ, ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ! ΕΙΜΑΙ Ο
ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΥΡΟΣ ΝΤΟΥΝ. ΣΤΑΣΤΕ
ΚΑΙ ΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΑΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑ-
ΣΙΟ ΜΟΥ!

ΠΛΑΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ; ΧΜ!
ΠΟΛΥ ΘΑ ΘΕΛΑΜΕ ΝΑ
ΤΟ ΕΠΙΣΚΕΦΘΟΥΜΕ!
ΤΙ ΠΑΡΑΓΕΙ;

ΒΓΑΖΕΙ ΜΕΤΑΛΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ
Θ' ΧΑΛΚΟΣ! ΦΑΛΛΑΣΙΑΣ!
ΧΡΥΣΑΦΙ! ΚΥΤΤΑΣΤΕ!
ΑΣΗΜΙ!
ΣΙΔΕΡΟ...